

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΤΟΣ Δ'

ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1904

ΤΕΥΧΟΣ ΛΗ'

✦ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ✦

Π. ΝΙΡΒΑΝΑ. Ουράνιον Πάσχα.
ΔΙΚ. Αίσθητικά ζητήματα. Ἡ νέα τέχνη
ΑΛΗΘΕΙΑΙ.
ΜΙΧ. ΕΠΙΦΑΝΟΥΣ. Primum volitatus.
ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΣ.
ΜΙΧ. ΠΕΤΡΙΔΟΥ Σ' ἕνα χαμόγελό σου.
ΦΡ. ΧΩΙΟΠΟΥΛΟΥ. Ἐξόριστος.
Α. ΡΟΥΤΗΡΗ Τὸ γλωσσικὸν ζήτημα.
Ε. Α. ΜΕΝΚΕΡΤΙ. Ἡ κλωστή κόβεται.
Μετάφρασις Κ. Καιροφύλα. (Τέλος).
Τ. ΚΟΝΟΡΘΟΥ. Τὸ παράπικτον τοῦ καλλι-
τέχνου. (Διήγημα).
ΑΜΑΡΑΝΤΟΥ Τί βλέπω. Τί ἀκούω. (Ἀνά-
στασις. — Ἡ καρδιά).
ΔΑΦΝΙΔΟΣ. Σημειώσεις ἐνὸς μηνός. (Ἰ-
σσυροί. — Παλαιὰ ἀντίγραφα. — Καλλιτ.
ἐκδρομαί. — Δύο ἐκμαγεῖα. — Ἡ πνευμα-
τικὴ ἰδιοκτησία).
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ. (Ζωγραφικὴ. — Γλυ-
πικὴ. — Ἀρχαιολογία).
ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ Πινακοθήκης.

ΕΙΚΟΝΕΣ

Ι. LÉFÈVRE. Μαρία ἢ Μαγδαληνὴ (Φωτο-
τυπία.)
G. FERRIER. Θλίψεις! (Φωτοτυπία.)
Ο ΙΗΣΟΥΣ ἐπὶ τοῦ ὄρους τῶν ελαιῶν.
«ΙΣΑΥΡΟΙ». Ε. Φύρετ ὡς Κωνσταντῖνος ΣΤ'
«ΙΣΑΥΡΟΙ». Μ. Κοτοπούλη ὡς Θεοδότῃ
Γ. ΦΩΤΑ Ὁ Ἰησοῦς πρὸ τοῦ Πιλάτου.
Η ΤΙΜΩΡΙΑ.
Γ. ΒΡΟΥΤΟΥ. Νίστις.
Γ. ΒΡΟΥΤΟΥ. Ἀφροδίτη.
«ΙΣΑΥΡΟΙ». Ἡ ἀθάουσα τοῦ ὀρόνου.
Η ΟΙΚΙΑ τοῦ Βαλζάκ.
ΕΡΕΪΠΙΑ τοῦ ἀνακτόρου τοῦ Μεγάλου Ἀ-
λεξάνδρου.
ΛΙΤΑΝΕΙΑ ἐν Ζακύνθῳ κατὰ τὴν Μ. Παρα-
σκευήν.
ΛΙΤΑΝΕΙΑ ἐν Ζακύνθῳ ἐν τῇ ὁδῷ Ἀλεξαρ-
τησίας.
ΠΡΟΣΩΠΟΓΡΑΦΙΑΙ. (Τί βλέπω. — Τί ἀκούω.)
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ.

ΑΘΗΝΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΥΥΥΥ

ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ . . . ΔΡ. 12.
ΕΝ ΤΩ ΕΣΩΤΕΡΙΚῳ . ΦΡ. ΧΡ. 12.

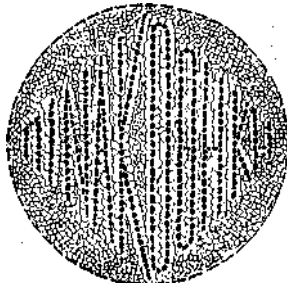

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΟΔΟΣ Γης ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 83.

ΥΥΥΥ

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΔΡ. 1,20

ΕΞΕΛΟΘΗΣΑΝ
v v v v v v v v v v v

Ἰω. Κούσουλα σχολάριον. Μελέτη περὶ τοῦ γ ὡσ-
δικοῦ ζητήματος. Σελ. 94.
Ἐπιστημονικὴ μελέτη ἀξία πολλῆς προσοχῆς· ἀποδει-
κνύει ὁ συγγραφεὺς ὅτι ἡ λαλούμενη γλῶσσα εἶναι καθ'
ἕλην καὶ κατ' εἶδος τέκνον τῆς ἀρχαίας, ὅτι ἡ γραφο-
μένη εἶναι αὐτὴ ἡ λαλούμενη συμπληρωμένη, καὶ κα-
ταδεικνύει τὰς ἐλλείψεις τῆς ἐμιλουμένης.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Καλλιτέχνη. — Ἡ καλλιτεχνικὴ Ἐκθεσις τοῦ Μονά-
χου διενεργεῖται ὑπὸ τῆς «Καλλ. Ἐταιρείας τοῦ Μονά-
χου» καὶ ὑπὸ τῆς «Καλλ. ἐνώσεως Sécession». Διατελεῖ
ἐπὶ τὴν προετοιμασίαν τοῦ πρίγκιπος Λεοπόλδου τῆς Βαυα-
ρίας θὰ μεταχθῶσιν αὐτῆς ἡ Αἰθιοπία, τὸ Βέλγιον, ἡ
Δανία, ἡ Γερμανία, αἱ Ἠνωμέναι Πολιτεῖαι, ἡ Ἰσπανία,
ἡ Γαλλία, ἡ Ἀγγλία, ἡ Ἑλλάς, ἡ Ὀλλανδία, ἡ Οὐγγα-
ρία, ἡ Ἰταλία, ἡ Νορβηγία, ἡ Ρωσσία, ἡ Σουηδία ἡ
Ἑλβετία. Τμήματα δὲ εἶναι, τῆς ζωγραφικῆς καὶ τοῦ
σχεδίου, τῆς γλυτικῆς, τῆς ἀρχιτεκτονικῆς καὶ τῶν τε-
χνῶν τῆς ἀνακαταγωγῆς. Ὁ ἀπονεμηθῶσι δύο εἰδῶν με-
τάλλια, α' καὶ β' τάξεως. Τὰ ἐξοδα τῆς ἀποστολῆς καὶ
ἐπιστροφῆς τῶν ἔργων ὅσα θὰ γίνωσι δεκτὰ πρὸς ἔκθε-
σιν, εἶναι εἰς βόρος τῆς διοργανωτικῆς Ἐπιτροπῆς. Ὁ
καλλιτέχνης δὲν δύναται νὰ ἐκθίσῃ πλείονας τῶν τριῶν
εἰκόνων τοῦ αὐτοῦ εἶδους. Αἱ ἀντιγραφὰ ἀποκλείονται.

Ἐρωτῶντι. — Ἄλλος εἶναι ὁ χρονικογράφος Ἀμά-
ραντος καὶ ἄλλος ὁ περὶ τῆς Θρ. οὐβουλος Ἀμάραντος.

ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ

Ἐξ ἀβλεψίας ἐν τῷ περὶ γλωσσικοῦ ζητήματος ἄρθρῳ
τοῦ κ. Ροντήρη ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ παρεσιόφην-
σαν τὰ ἑξῆς τυπογραφικὰ σφάλματα.
Σελ. 4 στίχ. 2 στίχ. 9 ἄνευρίσκωσ. διορθωτέον
ἀνευρίσκει.
" 5 " 1 " 39 «καὶ» διορθωτέον εἰς.
" " 1 " 1 «ἐνὰ ἡμιλίῳ» διορθωτέον νὰ μὴ
ἡμιλίῳ.
" 6 " 2 " 9 μετὰ τὴν λέξιν «λόγον» προσ-
θετέον τὴν εὐγένειαν τῆς
φράσεως.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΜΑΣ

Ὁ Ἰησοῦς πρὸ τοῦ Πιλάτου.

Εἶναι τὸ νεώτατον ἔργον τοῦ ἐκ Μινυλῆης νεοροῦ
ζωγράφου κ. Γεωργίου Φώτα, ὅστις ἀποφοιτήσας τοῦ ἐν
Ἀθήναις Πολυτεχνείου, συνεπλήρωσε τὰς σπουδὰς του ἐν
τῇ Βασιλικῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν Καλῶν τεχνῶν τῆς Ἀμβέρ-
σῆς, ἐνθα διέμεινεν ἐπὶ τέσσαρα ἔτη. Ἐν τῷ μεταξὺ
ἐπέσκηψθη περὶ διαφόρους εὐρωπαϊκὰς πόλεις, μελετήσας
τὰς πινακοθήκας τῶν. Πρὸ ἐνὸς ἔτους ἐπανήλθεν ἐξ Ἐθ-
ρώπης, ἐγκατασταθεὶς ἐν Σμύρῃ. Ἐκτὸς τῶν συνθέσεων,
ἀσχολεῖται λίαν ἐπιτυχῶς καὶ εἰς τὴν ἀγιογραφίαν. Ἡ
δημοσιευμένη εἰκὼν του διακρίνεται διὰ τὴν ἰκανότητα
περὶ τὴν τοποθέτησιν τῶν προσώπων.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ Κ. Κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΜΑΣ

Κατὰ τὸ Δ' ἔτος, εἰς ὃ εἰσηλθεν ἡδὴ
ἡ «Πινακοθήκη», καθιεροῦνται ὡς ἀπαράβα-
τος ὅρος, ἡ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΜΗ

τῆς συνδρομῆς. Ἐξηγήσομεν ἡδὴ τοὺς λόγους.
Συνεπῶς πορακαλοῦνται θερμῶς οἱ κ. κ. συν-
δρομηταί, ἰδίᾳ δὲ οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ ἐν
τῷ ἔξωτικῷ, ὅπως ἄμα τῇ λύσει τοῦ
ἀνὰ χεῖρας τεύχους ἀποσιεῖλωσιν

ἀπ' εὐθείας

πρὸς τὴν ἐν Ἀθήναις διεύθυνσιν τῆς «Πινακο-
θήκης» (ὁδὸς Γ'. Σεπτεμβρίου ἀρ. 85) τὴν
ἐτησίαν συνδρομὴν των. ἵνα ἐξακολουθήσῃ ἡ
ἀποστολὴ τοῦ φύλλον, διότι εἰς οὐδένα θὰ στα-
λῇ φύλλον ἐφεξῆς ἄνευ προπληρωμῆς. Πρὸς
ἀποφυγὴν παραπόνων, δηλοῦμεν ὅτι ἡ ἀπόφα-
σις αὕτη εἶναι γενικὴ δι' ὅλους τοὺς κ. κ. συν-
δρομητὰς μας.

Ἀνταλλάσσει εἰκονογραφημένα δελτάρια ὁ κ. Α.
Diaconianis (Maison Zoographique) ἐν Καίρῳ.

ΕΞΕΛΟΘΗ

Η "ΑΙΩΡΑ,"

ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ CH. VIGOR

ΕΙΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΗΝ ΦΩΤΟΓΥΟΙΑΝ ΜΕΓΑΛΟΥ ΣΧΗΜΑΤΟΣ

ΕΞΟΧΟΝ ΣΤΟΛΙΣΜΑ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΚΑΙ ΑΙΘΟΥΣΗΣ

ΔΙΔΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῆς «Πινακοθήκης», τοὺς προπληρώνοντας τὸ Τέταρτον ἔτος.

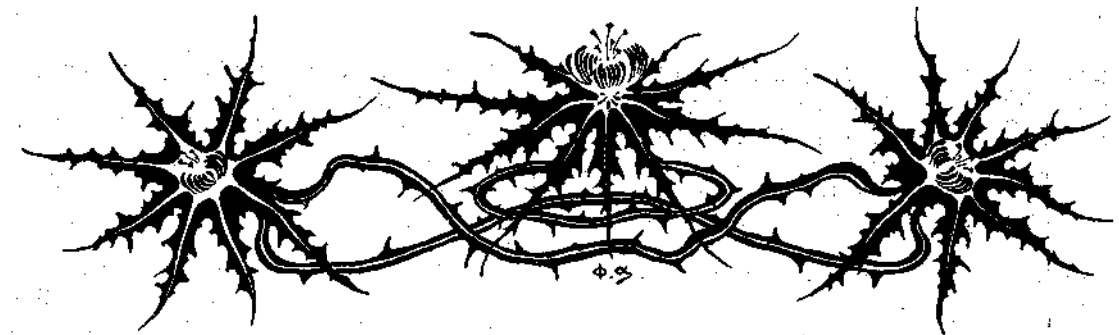
J. Lefèvre.

Μαρία ή Μαγδαληνή.

G. Ferris.

Θλιψίς!

★ ΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΤΟΥ Κ. ΑΣΟΦΟΥ ★

ΟΥΡΑΝΙΟΝ ΠΑΣΧΑ

Ι δοξαστικοί ήχοι τών σημάντων έβθαναν σβημένοι και συμπληθτικοί εις την ώραν του λευκού, ειρηνικού μεσονυκτίου, ανάμεσα εις τους πρασίνους άγρους. Καμμία ζωή δεν εξυπνούσε τριγύρω. Αι ψυχαι τών κρίνων και τής ανεμώνης, όλαι αι ελαφραι ψυχαι τών άνθέων του άγρου, είχαν

άφισει τα μικρά σώματά των και ανέβαιναν άγκαλιασμένοι προς τον ουρανόν μέσα εις την σιωπηλήν δόξαν του σεληνόφωτος. "Όλη ή δημιουργία τριγύρω εξούσε την άυλον ζωήν του άνειρου. Η πραετα φωνή του διδασκάλου, ή οποία ώμοιάζε με τους δειλους ψιθύρους τών απαλών φύλλων, ανεμίχθη με τους ξεψυχισμένους τόνους τών μακρυνών σημάντων.

— "Όλαι αι άγναι ψυχαι ανεβαινουν σήμερα εις την ουράνιον έορτήν. Κυττάξτε! Ένας θρίαμβος φωτίζει τα ύψηλά, γαλανά παλάτια. Αι πύλαι του Γαλαξίου φαίνονται ανοιγμένοι εις την λευκήν πανήγυριν τών Έβδόμων Ούρανών. Και κάτι τι ήθάνει από τα ύψη ως ήσμα και ως εύωδια. Ο χορός τών προσκεκλημένων τής γής ανεβαινει όλόενα προς τας γαλακτώδεις πύλας. Δι' αυτό όλα τα άνθη έμειναν χωρίς ψυχήν αυτήν την ώραν.

"Όλαι αι μοσχοβολισμένοι ψυχαι θα χορεύσουν σήμερα γύρω από την δόξαν του Θεού. "Ω! αν είχαμεν την ψυχήν του κρίνου και τής ανεμώνης! Θα ήμπορούσαμεν και εμεις να ήθάρωμεν με τον χορόν τών ελαφροτάτων ψυχών μέχρι του θρόνου του Θεού. . .

★

"Ο διδάσκαλος έφαινετο βυθισμένος εις ένα φωτεινόν άνειρον. Από την λευκήν του κεφαλήν ένα ήως ειρηνικόν έχύνετο και έπλημμυρουσε το πρόσωπόν του. Τα μεγάλα γαλανά του όμματα έφάνησαν εξαφνα ως να βασιλεύουν με μίαν γαλήνην άνέκφραστον μέσα εις τας κόγχας των, τα δλέφαρά του εγυραν ειρηνικά

έπάνω εις τας γαλανάς ήριδας και ήτο ως να είχαν αποθάνει μέσα εις την γαλήνην του μεσονυκτίου. Άλλά τα χείλη του αναδεύοντο άκόμη και ή φωνή του ως ήχος μακρυνού κρυστάλλου ανεμιγνύετο με τους ξεψυχισμένους ήχους, οι οποίοι έβθαναν από την μακροσμένην πεδιάδα.

— "Ο λευκός Θεός επιστρέφει την στιγμήν αυτήν από τον ώραιον και οδυνηρόν περίπατον διά μέσου τής ζωής. Ο χορός τών ελαφρών ψυχών διαδαινει όπισω του τας πύλας του Γαλαξίου. Η ώραία ζωή τής γής είναι καλεσμένη σήμερα εις την πανήγυριν τών Έβδόμων Ούρανών. "Όλα τα άνθη έστειλαν τας ψυχάς των εις την ουράνιον έορτήν. Είναι τα ρόδα τών μυστικών κήπων, τα όποια έδωκαν τα ερωτικά μύρα των εις την Μαγδαληνήν· είναι αι ανεμώναι αι όποιαι έψύτρωσαν παρά το φεάαρ τής Σαμαρείτιδος· είναι τα κρίνα του άγρου τα όποια έμελέτησαν τα θλιμμένα χείλη του Θεού επί του "Όρους και είναι άκόμη αι άκανθαι αι όποιαι έρρόφησαν το αίμά του και έστεφάνωσαν το μέτωπόν του. Ο χορός τών λευκών ψυχών τής γής τριγυρίζει τον σπηφείρινον θρόνον.

Και σιωπούν την στιγμήν αυτήν οι Θρόγοι και αι Δυνάμεις του Ούρανού και καμμία πνοή δεν αναδεύει τα χείλη τών Χερουβειμ και τών Σεραφειμ. Διότι ο λευκός, νοσταλγικός Θεός, θέλει ν' ακούση άκόμη το ώραιον και οδυνηρόν ήσμα τής Γής. Και ο χορός τών γηίνων ψυχών ψάλλει το γλυκύπικρον ήσμα. Η ψυχή του κρίνου όμιλεί διά την Παρθένον, το άνθος τής Ιουδαίας, και ψάλλει το θειον και γόνιμον ήλιγμα, εις το όποιον ενώθησαν τα άφίλητα χείλη με τα άσπιλα πέταλα, υπό τον θόλον του ήερού· και τα πτίλα τών άγγελικών πτερυγών θροούν εις την ουράνιον σιωπήν από ένα εγκόσμιον ρίγος.

Η ψυχή τών ρόδων ψάλλει τας λευκάς χείρας τής Μαγδαληνής, αι όποιαι εξέβλιψαν τα μύρα των εις τους πόδας του Θεού, τους κουρασμένους από τον μακρυνόν και άκανθώδη δρόμον τής ζωής και ψάλλει άκόμη τα δροσερά κάλλη τής Σαμαρείτιδος και το ήως τών άμαρτωλών οφθαλμών, τους όποιους εκαμε γλυκύτερους ή άμαρτία.

Η ψυχή τών κρίνων του άγρου, μεθυσμένη άκόμη από την άρμονίαν τών λόγων, οι όποιοι άντήχησαν από την κορυφήν του "Όρους, ψάλλει το ήσμα τής μεγάλης αγάπης και του μεγάλου ήλιήματος που πλάττει από μυρίας ψυχάς την μεγάλην ψυχήν τής γής.

Αι ανεμώναι ψάλλουν τὰ πάθη τῶν τρυφερῶν ψυχῶν καὶ ψάλλουν τοὺς ἔρωτας τοὺς γυνίους. τοὺς δημιουργοὺς τῆς ζωῆς, καὶ ψάλλουν τὰς ὠραίας ἀμαρτίας καὶ τὴν μέθην τῶν φιλημάτων διότι εἶναι αἱ ανεμώναι, ποὺ τὰς ἐπότισεν ἡ Ἀμαρτωλὴ μετὰ τὸ ὕδωρ τοῦ φρέατος, τὸ ὁποῖον ἐδρόσειε τὰ χεῖλη τοῦ Θεοῦ.

Καὶ ἡ ψυχὴ τῶν ἀκανθῶν ψάλλει τὸ δακρυμένον τραγοῦδι τοῦ μαρτυρίου, ψάλλει τὸ σκότος καὶ τὴν ἐρημίαν τοῦ Γολγοθᾶ καὶ ὁ θρήνός της πλημμυρεῖ τοὺς Ἐβδόμους Οὐρανοὺς καὶ ἀπὸ τὰ ὄμματα τῶν Θρόνων καὶ τῶν Χερουβείμ στάζουν μεγάλα δάκρυα, ὡς μαργαρίται: « Ἥλί, Ἥλί, λαυρά, σαβαοθανύ.»

Καὶ ἐνῶ τὸ ἔσχατο μέγαλον πόνου σβύνει ὡς στεναγμὸς ὑπὸ τοὺς χρυσοὺς θόλους, ὁ χορὸς τῶν μικρῶν, γαλανῶν ἀμαράντων, τονίζει τὸν αἶνον τοῦ μεγάλου θριάμβου: « Χριστὸς Ἀνένεστη!» εἶναι τὰ ἀμάραντα τὰ ὁποῖα ἀπέθαναν ὑπὸ τὸν κυλισθέντα λίθον τοῦ μνημείου. Καὶ ἰδοὺ ὅλα τὰ χεῖλη τῶν ἀγγέλων ἀναδεύονται ὡς κάλυκες μυριάδων ρόδων καὶ ἡ αὐλὸς ὀρχήστρα

τῶν οὐρανῶν ἐνώνει τώρα τὸν ὕμνον τῆς μετὰ τὸν ὕμνον τοῦ ἐπιγεῖου χοροῦ.

Τὸ γήϊνον ἄσμα ὕμνεῖ τὴν δόξαν τῶν οὐρανῶν. Ἄλλ' ἢ οὐράνιος ὀρχήστρα, ἀκουσέ τιν' ἱψάλλει τὴν γλυκυτάτην νοσταλγίαν τῆς Γῆς. Καὶ ἐνῶ ὁ χορὸς τῶν ελαφρῶν ψυχῶν πετᾶ καὶ κατεβαίνει ὡς λευκὸν σύννεφον, ἐξωρισμένον ἀπὸ τὸν οὐρανόν. ἢ οὐ, ἀνιος ὀρχήστρα ψάλλει ἀκόμη, ὅπισθεν ἀπὸ τὰς κλειστάς πύλας τοῦ Γαλαξίου, ψάλλει τὴν νοσταλγίαν ἐνὸς Θεοῦ ...

*

Ἡ αὐτὴ ἐροῶδιεσε εἰς τὰς κορυφὰς τῶν βουνῶν. Τὰ ἄνθη τοῦ ἀγροῦ ἀνοιξαν ὡς χιλια χεῖλη καὶ ὡς χιλιοὶ ὀφθαλμοὶ πρὸς τὸ δροσερὸν φῶς. Ὁ διδάσκαλος ἐσιώπησε καὶ ὕψωσε τὰ βλέφαρα μετὰ τὰς μακράς, λευκάς βλεφαρίδας, ὡς ν' ἀφυπνίζετο ἀπὸ γλυκυτάτων ὄνειρον...

Ἡ ψυχὴ του εἶχεν ἐπιστρέψει μαζί με τὸν χορὸν τῶν ἀνθίνων ψυχῶν ἀπὸ τὸ Οὐράνιον Παῶχα.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

γηράς καὶ ἀμφιβόλους γραμμάς, τὰς ἐκ προμελέτης ἀβεβαίας, τὰ συγκεχυμένα χρώματα καὶ τὴν ἀόριστον σύλληψιν. Ἀλλὰ πείθουν τὸ φυσικὸν χάρισμα των, τὴν δεξιότητά των εἰς μίαν ἐκτέλεσιν ἀποτελοῦσαν καταστρατήγησιν τῶν νόμων τῆς τέχνης, ἐκτροχιασμὸν ἀπὸ τοῦ νοητῶς ὑψηλοῦ καὶ καὶ βλέπομεν σώματα οἰκτρά καὶ παραμεμορφωμένα, σάρκας σικχαμεράς, ὅσῳ ἀποσαρκωμένα, χρώματα τυφλωτικά ἐδῶ καὶ ἐκεῖ σκορπισμένα κατὰ δόσεις καὶ δέσμας, ὅπως ἀκριβῶς δίδουν οἱ ἱατροὶ τὰ φάρμακα.

Ἡ αὐτὴ ἐροῶδιεσε εἰς τὰς κορυφὰς τῶν βουνῶν. Τὰ ἄνθη τοῦ ἀγροῦ ἀνοιξαν ὡς χιλια χεῖλη καὶ ὡς χιλιοὶ ὀφθαλμοὶ πρὸς τὸ δροσερὸν φῶς. Ὁ διδάσκαλος ἐσιώπησε καὶ ὕψωσε τὰ βλέφαρα μετὰ τὰς μακράς, λευκάς βλεφαρίδας, ὡς ν' ἀφυπνίζετο ἀπὸ γλυκυτάτων ὄνειρον...

Ἡ ψυχὴ του εἶχεν ἐπιστρέψει μαζί με τὸν χορὸν τῶν ἀνθίνων ψυχῶν ἀπὸ τὸ Οὐράνιον Παῶχα.

★ ΑΙΣΘΗΤΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ ★

Η ΝΕΑ ΤΕΧΝΗ

Ν ἤθελέ τις νὰ χαρακτηρίσῃ τῶν τελευταίων ἐτῶν τὰς καλλιτεχνικὰς τάσεις, θὰ ἐδίσταζεν εἰς τὴν ἐξείρησιν συμβόλου, ἱκανοῦ ν' ἀποδώσῃ πιστῆν τὴν φυσιογνωμίαν τῆς τέχνης. Ἠκολούθησαν καλλιτέχναι τινές, μετὰ τινὰς ταλαντεύσεις, ἕνα δρόμον, περὶ τῆς ἀξίας τοῦ ὀπαίου πολλοὶ οἱ διαφωνοῦντες

Χρωματοποιανίδα μετὰ ἄφθονα χρώματα, μετὰ ἀτίθαστους γραμμάς, μετὰ ἐκτρόπους φανταστικὰς συλλήψεις θὰ ἀνύψουν εἰς τὴν προμετωπίδην τοῦ ἐργαστηρίου των οἱ μμηταὶ τοῦ Stueck' σώματα ἀνεστραμμένα καὶ συνεστριγμένα, μορφὰς ὀγκώδεις καὶ ἡμιτελεῖς οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Rodin, ἐνῶ θὰ ἠτένιζον εἰς τὸν κλασικὸν κόσμον μετ' εὐλαβείας οἱ σωφρονοῦντες καὶ γαλήνιοι καλλιτέχναι τῆς αὐστηρᾶς γραμμῆς καὶ τῆς σαφῶς ἐκτελέσεως.

Ἡ τέχνη βεβαίως δὲν εἶναι στάσιμος. Καὶ τοὶ ἡμισηθητέθη ἂν ἡ τέχνη ἀπολύτως, ὡς τέχνη, εἶναι δεκτικὴ προόδου, ἐν τούτοις ἔχει διαδοχικὰς ἐξελιξέως, ἀλλάσσει ἐκδηλώσεις μορφῆς, ποικίλλει εἰς τόνους καὶ εἰς συλλήψεις.

Ἡ τέχνη ἔχει σχολὰς, ἐποχὰς, ἀκμὴν καὶ παρακμὴν, ἀλλὰ κατ' οὐσίαν καὶ βάθος εἶναι μία καὶ ἀναλλοίωτος, ἔχουσα βᾶσιν τὸ καλόν, τὸ ὠραῖον, τὸ ὑψηλόν. Ἀλλ' ὅταν ἡ τέχνη ἀπομακρύνεται τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἠθικῆς, τῆς κατὰ ἔννοουμένης, ἐκτρέπεται εἰς κτηνώδη ρεαλισμόν, καὶ ἔχμεν ἕνα Ζολᾶ εἰκονογραφημένον, χωρὶς νὰ δύνανται νὰ ζήσουν οἱ Βύρωνες, οἱ Οὐγκῶ, οἱ Γκαίτε. Θὰ εἶχο-

μεν ἀνισορρόπους μμητὰς τοῦ Stueck, τοῦ Rodin, καὶ θὰ ἐκινδύνευον νὰ ζήσουν ὁ Φειδιάς, καὶ πολλὸ περισσότερο οἱ πολλὸ νεώτεροι Ραραφαῆλοι, Βὰν Δύν, Μουρίλλοι, Μιχαῆλ Ἀγγελοὶ. Ὅταν ἔλθῃ ποτὲ τοιαύτη δύσκληρος ἐποχὴ, ἡ τέχνη θὰ ὑπάρχει ὡς ἀνάμνησις. Ἐχομεν μίαν πολὺτίμον κληρονομίαν τῶν αἰώνων ἔχομεν κολοσσόους τέχνης καὶ θὰ ἦτο παραγνώρισις οἰκτρά τῆς τέχνης, τοῦ προορισμοῦ τῆς καὶ τοῦ μέλλοντός της εἰάν ἐπίσταε τίς ἔστω καὶ πρὸς στιγμὴν ὅτι θὰ κατισχύσουν τὰ φαντασιοκοπικὰ τερατοουργήματα καὶ ὅτι ἡ τέχνη δὲν θὰ ἔχη σκοπόν. δὲν θὰ ἔχη ὑψηλὰ καὶ ἐυγενῆ ἰδεώδη, δὲν θὰ γινῶ ἐφεξῆς αἰσθήματα σύμφωνα πρὸς τὴν πρόδον, πρὸς τὴν ἁρμονίαν, πρὸς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου, ἥτις ὀλιγώτερον λεπτύνεται, ἐξημερώνεται καὶ ἀνυψοῦται. Ἀκριβῶς ἂν ὁ ΙΘ' αἰὼν κατέλαβε τιμητικὴν θέσιν ἐν τῇ Παγκοσμίῳ Ἱστορίᾳ τὴν ὀφείλει εἰς τὴν ἐνδοξον προσκόθειαν τῶν πεπολιτισμένων ἔθνῶν, ὅπως ὁ κόσμος ἀποθῆ καλλιτεχνικώτερος, ἀπομακρυνθῆ τῶν φρενοκομῶν καὶ ἴδη ἐντονώτερον, σταθερότερον τὸ φῶς τῆς ἀληθείας.

Ἐν τούτοις αἱ παρεκτροπαὶ τῆς τέχνης δὲν λείπουν, καὶ τὰ θύματα ἀριθμοῦνται κατὰ δεκάδας. ὑπάρχει δὲ δυστυχῶς καὶ μία τάσις πρὸς αὐξησιν τῶν ἐκκεντρικῶν ἡ τάσις αὕτη ἐν τῇ Εὐρώπῃ ἐνεφανίσθη μετὰ διαθέσεις κατακτητικὰς, ἤρχισεν δὲ ὡς πᾶν ὄνειρον νὰ ὑπειστρέχεται καὶ εἰς τὰς παρ' ἡμῶν ἀραῖας καλλιτεχνικὰς τάσεις. Συμβαίνει δηλαδὴ ὅτι καὶ μετὰ τὴν γλῶσσαν. Ὁ συμβολισμὸς, ἡ παραδοξολογία ἀνακηρύσσονται ὡς δόγματα καὶ ἀνεφάνησαν οἱ μαλακροὶ, οἱ ἀκατανόητοι, οἱ ῥιζοσπάσται, ὧν τὸ μέλλον εὐκόλον νὰ προῖδη τις. Ὅπως ἐν τῇ φιλολογοῖα ἐγελωτοποιήθησαν, οὕτω καὶ ἐν τῇ τέχνῃ ἐψυγορράγησαν ἐξ ἀτροφίας.

Εἶναι λυπηρὸν ὅτι ἀκριβῶς οἱ θέλοντες νὰ κατονομήσουν εἶναι τεχνῖται ἱκανῆς δυνάμεως. Ἐχομεν τάλατον διαφαινόμενον καὶ εἰς αὐτὸς ἐπι τὰς πνι-

Ἡ αὐτὴ ἐροῶδιεσε εἰς τὰς κορυφὰς τῶν βουνῶν. Τὰ ἄνθη τοῦ ἀγροῦ ἀνοιξαν ὡς χιλια χεῖλη καὶ ὡς χιλιοὶ ὀφθαλμοὶ πρὸς τὸ δροσερὸν φῶς. Ὁ διδάσκαλος ἐσιώπησε καὶ ὕψωσε τὰ βλέφαρα μετὰ τὰς μακράς, λευκάς βλεφαρίδας, ὡς ν' ἀφυπνίζετο ἀπὸ γλυκυτάτων ὄνειρον...

Ἡ ψυχὴ του εἶχεν ἐπιστρέψει μαζί με τὸν χορὸν τῶν ἀνθίνων ψυχῶν ἀπὸ τὸ Οὐράνιον Παῶχα.

Ἡ αὐτὴ ἐροῶδιεσε εἰς τὰς κορυφὰς τῶν βουνῶν. Τὰ ἄνθη τοῦ ἀγροῦ ἀνοιξαν ὡς χιλια χεῖλη καὶ ὡς χιλιοὶ ὀφθαλμοὶ πρὸς τὸ δροσερὸν φῶς. Ὁ διδάσκαλος ἐσιώπησε καὶ ὕψωσε τὰ βλέφαρα μετὰ τὰς μακράς, λευκάς βλεφαρίδας, ὡς ν' ἀφυπνίζετο ἀπὸ γλυκυτάτων ὄνειρον...

Ἡ αὐτὴ ἐροῶδιεσε εἰς τὰς κορυφὰς τῶν βουνῶν. Τὰ ἄνθη τοῦ ἀγροῦ ἀνοιξαν ὡς χιλια χεῖλη καὶ ὡς χιλιοὶ ὀφθαλμοὶ πρὸς τὸ δροσερὸν φῶς. Ὁ διδάσκαλος ἐσιώπησε καὶ ὕψωσε τὰ βλέφαρα μετὰ τὰς μακράς, λευκάς βλεφαρίδας, ὡς ν' ἀφυπνίζετο ἀπὸ γλυκυτάτων ὄνειρον...

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

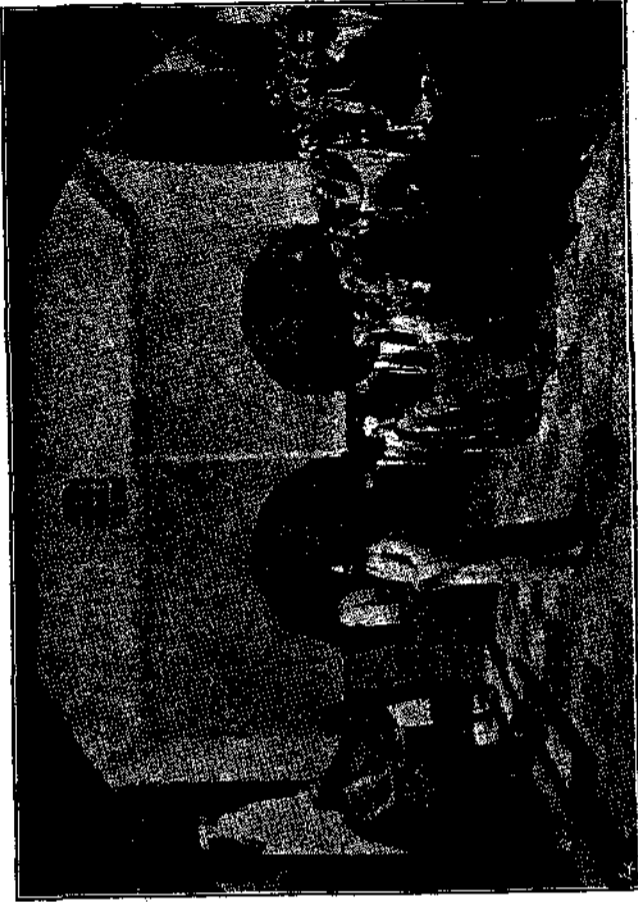
Ἡ μουσικὴ οὐ μόνον ἐμβάλλει ἡμᾶς εἰς εὐάρεστον παροδικὴν πλάνην, ἀλλὰ καὶ ἐπενεργεῖ ὡς καὶ ὄλοι αἱ ἄλλαι τέχναι. διαρκῶς ἐμπνέουσα. εἶναι, ὅπως ἡ θρησκεία καὶ ἡ ἐπιστήμη, ἀλάνθαστος ὁδηγὸς εἰς τὸ κράτος τοῦ καλοῦ καὶ τῆς ἀλιθείας.

Ἡ μουσικὴ οὐ μόνον ἐμβάλλει ἡμᾶς εἰς εὐάρεστον παροδικὴν πλάνην, ἀλλὰ καὶ ἐπενεργεῖ ὡς καὶ ὄλοι αἱ ἄλλαι τέχναι. διαρκῶς ἐμπνέουσα. εἶναι, ὅπως ἡ θρησκεία καὶ ἡ ἐπιστήμη, ἀλάνθαστος ὁδηγὸς εἰς τὸ κράτος τοῦ καλοῦ καὶ τῆς ἀλιθείας.

Ἡ μουσικὴ οὐ μόνον ἐμβάλλει ἡμᾶς εἰς εὐάρεστον παροδικὴν πλάνην, ἀλλὰ καὶ ἐπενεργεῖ ὡς καὶ ὄλοι αἱ ἄλλαι τέχναι. διαρκῶς ἐμπνέουσα. εἶναι, ὅπως ἡ θρησκεία καὶ ἡ ἐπιστήμη, ἀλάνθαστος ὁδηγὸς εἰς τὸ κράτος τοῦ καλοῦ καὶ τῆς ἀλιθείας.

Ἡ μουσικὴ οὐ μόνον ἐμβάλλει ἡμᾶς εἰς εὐάρεστον παροδικὴν πλάνην, ἀλλὰ καὶ ἐπενεργεῖ ὡς καὶ ὄλοι αἱ ἄλλαι τέχναι. διαρκῶς ἐμπνέουσα. εἶναι, ὅπως ἡ θρησκεία καὶ ἡ ἐπιστήμη, ἀλάνθαστος ὁδηγὸς εἰς τὸ κράτος τοῦ καλοῦ καὶ τῆς ἀλιθείας.

Γ. ΦΩΤΑ *

* Ο ΙΗΣΟΥΣ
ΠΡΟ ΤΟΥ ΠΙΛΑΤΟΥ

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΝ

* Η ΤΙΜΩΡΙΑ

“ΙΣΑΥΡΟΙ,, ΚΛ. ΡΑΓΚΑΒΗ

Ε. ΦΥΡΣΤ ως Κωνσταντίνος ΣΤ.

Μ. ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ ως Θεοδότη

PRIMUS VOLITATUS

‘Ο Μάιος - Ίριδος αὐγὴ στοῦ χρόνου τ’ ἀγριοκαίρια —
Στὴ θύρα ἐστάθη τοῦ λευκοῦ σπητιοῦ μου ἕνα πρωτὶ
Διαβάτης κοσμογύριστος μ’ δλάνθισια τὰ χέρια,
Κι’ ἀβρόφτερη μ’ ἐξόπτησε μιὰ μουσικὴ πνοή.

Κάποιο μυστήριό ἀνάλαμψε ἔς ὄνειρεμένη πλάσι
Τὰ ξαφνισμένα μάτια μου φωτόλουσε ἡ χαρά,
Καὶ μελωδιᾶς πρωτάκουσιες βαθειὰ ἀπ’ τὰ σῦσκα δάση
Τῶν ρυακιῶν ἀγκάλιασαν τὰ μουσικὰ νερά.

Κι’ ἀνοίξαν τ’ ἄνθη δλόχαρα ὡσὰν ἀρρώστου ἐλπίδες,
Τερπνὲς ἢ αἶρες ἔσμιξαν ἔσ εὐωδιαστὰ φιλιὰ
Στὰ φωτεινὰ φυλλώματα μὲ τῆς δροσοσταλίδες,
Τὸς ἀνιλάλους χάρδωψεν ἡ ἀηδονολαλιά.

Σὰν ὀπτασία πρόβαλες. Ἡ νύμφη ἢ Κυμοθῆ.
Μ’ ἐφάνης μέσ’ στὴ θάλασσα τῆς πράσινης ζωῆς,
Μέσ’ οὐτὰ χιονάτα πόδια σου ἐλαχταροῦσε ἡ χλόη,
Καθρέφιζαν τὰ μάτια σου τὸ χρῶμα τῆς ψυχῆς.

Καὶ αἰώνιον ἔδειχνε τὸ μέτωπο τ’ ἀγνὸ σου,
Τὰ ρόδα τὰ δλοπρόφρυρα χλωμάζαν περισσὰ
Μπροστὰ στὸ μελιστάλαχτο ροδοχαμόγελό σου,
Καθὼς στοῦ Ἥλιου οὐβῆναι ἢ Ἀδύγη τὰ γέλοια τὰ χρυσά.

Γλυκόποιζαν ὡσὰν κισσοὶ σὲ βρῦσι μαρμαρένια
Τὰ ξέπλεκα μαλλάκια σου σιτὸν ἄσπρο σου λαιμό,
Τὸ σῶμα σου κυματιστὸ σὲ φέγγη κρυσταλλένια
Σκορποῦσε γύρω τῆς γλαυκῆς γαλήνης τὸ ρυθμό.

Κονιά μου ἤλθες ἔπαψε τὰ δάκρυά της ἢ βρῦσι,
Μαρμάρωσαν οἱ ἀνιλάλοι, τ’ ἄνθη ἐκλιναν γλυκὰ
Δίπλωσαν ἢ αἶρες τὰ φτερά, γαλήνιασε ὅλη ἢ Κτίσι
Ν’ ἀκούση τὰ γλυκότερμα, τ’ ἀθῶα μουσικά.

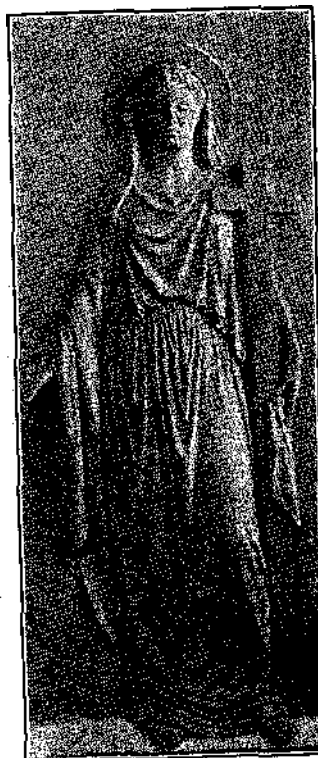
‘Όσα λογάκια κράτησαν ποικεικὲς ἢ Ὄρες
Μέσ’ σι’ ἄντρα τὰ σμαράγδινα τὰ φέραν τ’ οὐρανοῦ
Κι’ ἐκεῖ ἕναν πέπλο σοῦ ὄφραναν γιὰ τῆς σιγγνὲς τῆς μπόρες
Γαλάζιο σὰν τὴν προσευχὴ τῶν κρῖνων τοῦ βουνοῦ.

Καὶ καθὼς διάβαινα δευλός, Σανθούλα, στὸ πλενρό σου
Παρθένον ἕμνο σοῦ ἐφαλλε κορδαλιῶν λαλιά:
«Μὴ φοβηθῆς τ’ ἀνθόκρυφα τῆς ἀθωότητός σου
Νὰ μαραθοῦν» κι’ ἐβόδιζες σὰν τὴν τριανταφυλλιά.

ΜΙΧΑΗΛ ΕΠΙΦΑΝΗΣ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΣ

Γ. ΒΡΟΥΤΟΥ *
* ΠΙΣΤΙΣ

Δὲν μ’ ἐνδιαφέρει ἡ τύχη τοῦ ἔργου μου, εἴαν
θὰ ἐπαινεθῆ ἢ εἴαν θὰ κατηγορηθῆ. Τὸ ἔργον
μου θὰ ἔχη τὴν ἀξίαν, τὴν ὁποῖαν ἀξίζει. Ἐρ-
γάζομαι διὰ νὰ εἶμαι εὐχαριστημένος ἐγὼ, χωρὶς
νὰ μὲ ἀνησυχῆ εἴαν πολλὴ ἢ ὀλίγη ἐπιτυχία μὲ
ἀναμένει.

Laureans

Ἡ τέχνη δὲν εἶναι οὔτε ἀπλῶς λογικὴ, οὔτε
αισθητικὴ, οὔτε τεχνικὴ. Εἶναι ἡ ἐκφρασις τῆς
ὅλης πνευματικῆς υπάρξεως τοῦ ἀνθρώπου,
καὶ μόνον ἐκεῖνος ἀπολαμβάνει τὸ μεγαλεῖον
τῆς, ὅστις ἀντιλαμβάνεται ἀδιτῆς ἐν τῷ συνόλω.
Ἄδολφος Μάρξ

‘Ο Ζερῶμ ἦτο σαφῆς, ἐλικρινῆς εἰς τὴν ἐ-
πεξεργασίαν του. Μεγάλῃ παραιτηθεῖται ἀκρίβεια
εἰς τὴν τήρησιν τῶν νόμων τῆς τέχνης. Εὐκόλως
ἐννοεῖ τις τί θελεῖ νὰ παραστήσῃ. Ἡρόσκειο δὲ
νὰ βλέπῃ μακρονόους ὁρίζοντας. «Μοῦ χρειάζε-
ται, ἔλεγε, τόπος καὶ ὁρίζων».

‘Ο κατέχων μόνον τὴν τεχνολογίαν, ἀνευ
ἄλλων προτερημάτων, δὲν εἶναι ἡ ἀπλοῦς ἐρ-
γάτης κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦτιον ἐπιδέξιος. ‘Ο
κατέχων τὸ προτέρημα τῆς συνθέσεως εἶναι εἰς
φιλόσοφος. Μόνον ὁ ἔχων καὶ τὰς δύο αὐτὰς
ἀρετὰς, δύναται νὰ ὀνομασθῆ ἀληθῆς καλλιτέχνης.

‘Ο χρόνος μόνος ἐπιβεβαίωσεν τὴν φήμην τῶν
μεγάλων ἔργων. Οἱ καλλιτέχνη κρῖνονται δρθῶς
διὰν δὲν ὑπάρχουν πλέον.

* ΣΤΡΟΦΕΣ ΜΕ ΕΥΘΥΜΟ *

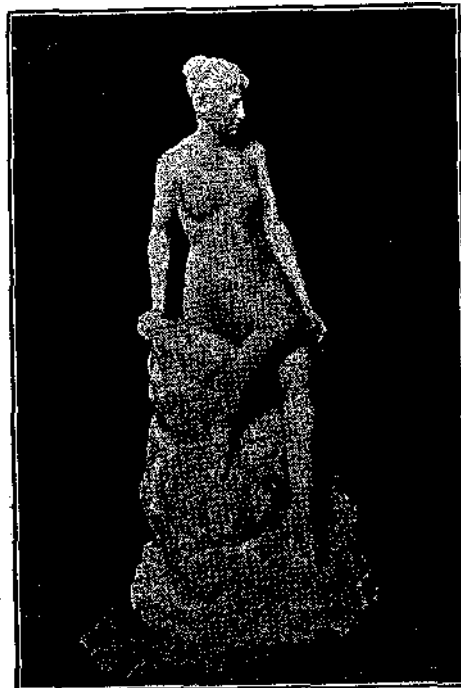
Σ ΕΝΑ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΟΥ

Ἐ τοῦ κόσμου τὰ μυστήρια καὶ τῆς δόξης,
ὅς ἐκάθε ὥραϊο ποῦ φυλάγει ἢ χτίσι
μιὰς μου Ἰδέας ἀφθαστῆς τὴ χάρι
ἐγύρεψε ἢ ψυχῆ μου ν’ ἀπαντήσῃ.

Κ’ εἶχε ὀδηγὸ τῆς ἀγγιχτες φτεροῦγες
κ’ εἶχε συνοδοιπόρο τῆς τὸν ἥλιο
μὰ μῖτε ἔς τῆς Αἴγης τὸ φῶς τὴν νύρε
μῖτε ἔς τῆς Δύσις τὸ πανώρηνο σπῆλιο.

Κ’ ἐκάθισα νὰ ξαποστάσω ὀλίγο
ἔς τὸν ἴσκιό σου μὲ μάτι δακρυζόμενο
κι’ ἀξάφνου τὴν Ἰδέα μου ἀντικρύζω
ἔς ἕνα χαμόγελό σου μαγεμένο.

ΜΙΧ. ΠΕΤΡΙΑΝΣ

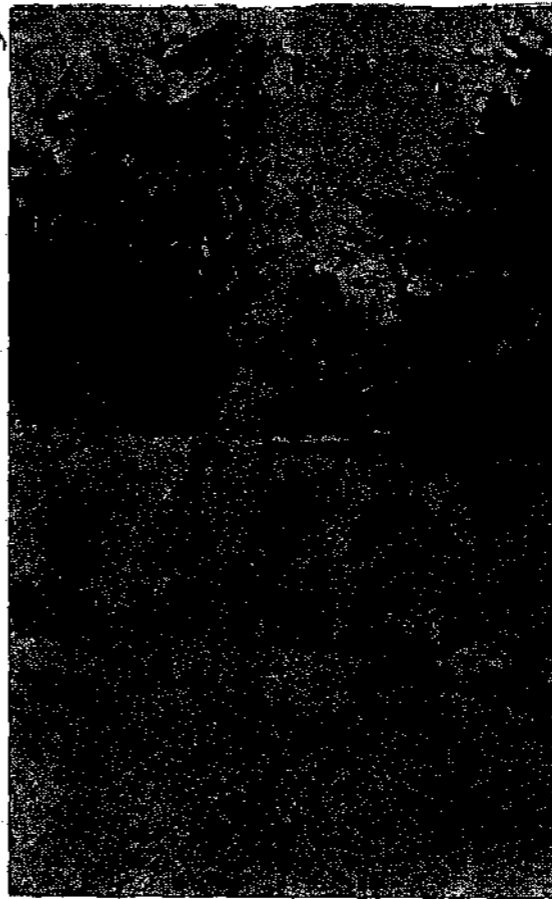

Γ. ΒΡΟΥΤΟΥ *
* ΑΦΡΟΔΙΤΗ

ΤΟ ΓΛΩΣΣΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Ἀλλὰ οἱ χυδαῖσται κατηγοροῦσι τῆς γραφομένης, ὅτι δι' αὐτῆς δημιουργεῖται διγλωσσία, οὐδὲν δὲ χεῖρον τῆς συνάρξεως δύο γλωσσῶν ἐν τινὶ ἔθνει. Ἡ κατηγορία αὕτη τῶν χυδαῖστων ἐνουμίζει ἡμῖν τὴν πρὸς τὸν κοινὸν Διογένη ἀπάντησιν τοῦ Πλάτωνος ἐ τ έ ρ ω γ ε τ υ φ ω. Διότι ἂν ὑπάρξει διγλωσσία διὰ τῆς γραφομένης, εἶναι ἕμως προφανές ὅτι, καταργουμένης ταύτης, τότε δὴ τότε, ἔχι διγλωσσία, ἀλλ' ἀληθῆς βαβυλωνία θά δημιουργηθῆ ὡς εἶπμεν καὶ ὡς πάντες γινώσκωμεν. Ἐν τούτοις ἐξεταστίον καὶ εἰδικώτερον τὸ ζήτημα...

Ἐν πρώτοις καὶ χωρὶς νὰ υπολογίσωμεν τὰ δι' ἱστορικούς λόγους ἀναπτυχθέντα ἰδιώματα, ὅσα δὲν ὑπέκυψαν ἔτι εἰς τὴν προέϋσαν ἀπανταγοῦ ἐνέργειαν τῆς συγχωνεύσεως ἐν γενικῷ τινὶ γλωσσῷ ο-γιῶ τύπῳ — καὶ τοιαῦτα ἰδιώματα κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον διακεκριμμένα ὑπάρχουσιν ἔτι ἐν πλείστασι, ἂν μὴ ἀπάσαι, ταῖς γώραις — παρατηροῦμεν, ὅτι ἡ διγλωσσία δύναται νὰ ἀνευρεθῆ εἰς πάσας τὰς γλώσσας τῆς γῆς, ἂν συγκριθῇ, ὡς γίνεται παρὰ τῶν χυδαῖστων παρ' ἡμῖν, ἡ γλῶσσα τῶν προηγουμένων ομάδων ἔθνους τινὸς πρὸς τὴν γλῶσσαν τοῦ χυδῆν ἔθλου ἐν συγῶλῳ ἢ κατὰ μέρος θεωρουμένου. Καὶ τοῦτο πηγάζει ἐκ τῆς φύσεως τῶν πραγμάτων, διότι κατὰ γενικὸν κανόνα ἡ φράσις ἀνθρώπου τινος εἶναι ἀνάλογος τῆς μορφῶσεώς του. Ἐκ τούτου ἐπιτετα διαφορά περὶ τὴν φράσιν διαφόρων τάξεων, διαφορά μὴ περιοριζομένη μόνον εἰς τοὺς φθόγγους, ἀλλὰ ἐκτετατομένη καὶ εἰς τοὺς τύπους. Ἐν τούτοις ἕμως ἄς ἐπιτραπῆ ἡμῖν νὰ ὁμολογήσωμεν τοπεινῶς ὅτι δὲν βλέπομεν καὶ τὰς φθεβράς ζημίας τοῦ μεγάλου αὐτοῦ θηρίου, τὸ ὅποιον καλεῖται διγλωσσία. Ἡμῖς βλέπομεν ὅτι οἱ ἱκανοὶ περὶ τὸ γράφειν γράφουσι καλῶς ἔστω καὶ ἂν ἄλλοι μὲν τηρῶσιν αὐστηρῶς, καὶ τὸ ἐπίσημον λεξικόν, ἄλλοι δὲ ἐλευθεριώτερον ἀναμιγνύουσι φράσεις καὶ τύπους τοῦ ἐπίσημου λεξικοῦ πρὸς φράσεις καὶ τύπους ἐκτὸς αὐτοῦ. Εἶπομεν αὐστηρῶς καὶ τῶς, διότι ἂν οἱ χυδαῖσται δὲν θέλωσι νὰ σκιαμαχῆσωσι πρέπει νὰ παραδεχθῶσι ὅτι οὐδεὶς σχεδὸν Ἕλληγν σήμερον γράφει ἀκριβῶς καὶ αὐστηρῶς κατὰ τὸ τυπικὸν τῆς ἐπίσημου γραμματικῆς καὶ συντάξεως. Οἱ δὲ ἀνίκανοι, βλέπουσιν αἰωνίως πρὸ αὐτῶν τὸ θηρίον τῆς διγλωσσίας καὶ παραλύουσι. Τοῦτο συμβαίνει ὅ ὅτι οἱ πρῶτοι ἔχουσι τὸ αἰσθημα τῆς γλώσσης, τοῦ ὁποίου στεροῦνται, φαίνεται, οἱ δεύτεροι. Οἱ πρῶτοι κατὰ τὰς περιστάσεις, αἱ ὁποῖαι δυστυχῶς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὁρσθῶσιν ὑπὸ κανόνων, καὶ ἀπαρέμφατα μεταχειρίζοντα ἐνίοτε καὶ μέσους τύπους ρημάτων καὶ εἰς διπλασιασμοὺς ἀκόμη προβαίνουσι, χωρὶς ποτε τ ο υ τ ο ν ἄ κ τ υ π ἄ ἄ σ χ η μ α. Τοῦτο συμβαίνει, διότι γινώσκουσι ποτε ἡ φράσις κ τ υ π ἄ ἄ σ χ η μ α καὶ ποτε οὐ, διότι δηλαδὴ οἱ τοιοῦτοι συγγραφεῖς ἔχουσι τὸ αἰσθημα τῆς γλώσσης, τοῦ ὁποίου στεροῦνται οἱ ἀνίκανοι. Οἱ στεροῦμενοι τούτου θά

Ἡ ΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΒΑΛΖΑΚ

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ

Δὲ θὰ ἴνω·χοῖδῶν τὰ μάτια σου σὺ, ποῦ θαμλιῶνει, φῶς Ποῦ αἰῶνια τὸ τραγοῦδι σου ζηταίει καὶ τραγουδεῖ! Ἐσὺ εἶσαι τῆς ἀγλόκαυτης Ὀδύνης ὁ ἀδερφός Καὶ τοῦ Δαρχύνου παιδί!

Κὶ δεῖ ἐνειρεῖναις μιὰ φορὰ νὰ τὸ ξεχάσης τώρα: Καὶ τῆς μημῆς ποῦ ἀνθίζανε σὸν κάμπο τὸν πλατῆ, Καὶ τῆς χλωρῆς ἀγράμπελος καὶ τῆ μαγεῖτρα χώρα, — Πολύλαθε Ποιητή!

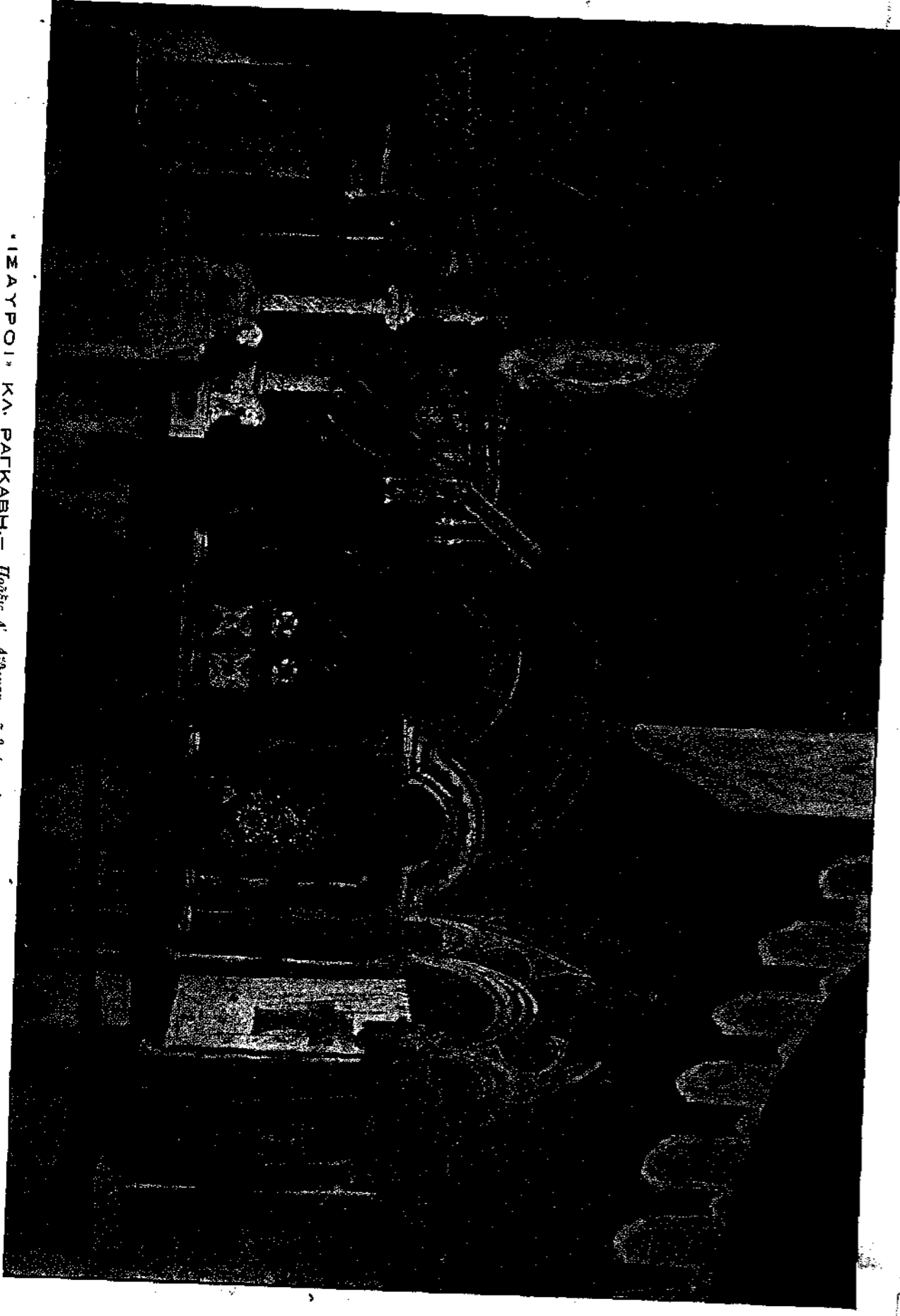
Νὰ μὴ ἀκοῦς τὸ ἔρωτικό παράπονο ποῦ λέει Στῆ σιγαλιά τοῦ ἀπόβραδον τὸ ἀταίριαστο πουλί, Ἐσὺ νὰ δώσης τὴν κορδιά σὶν ἄνημον ποῦ κλαίει Μὲ σπαραγμὸ πολέ!

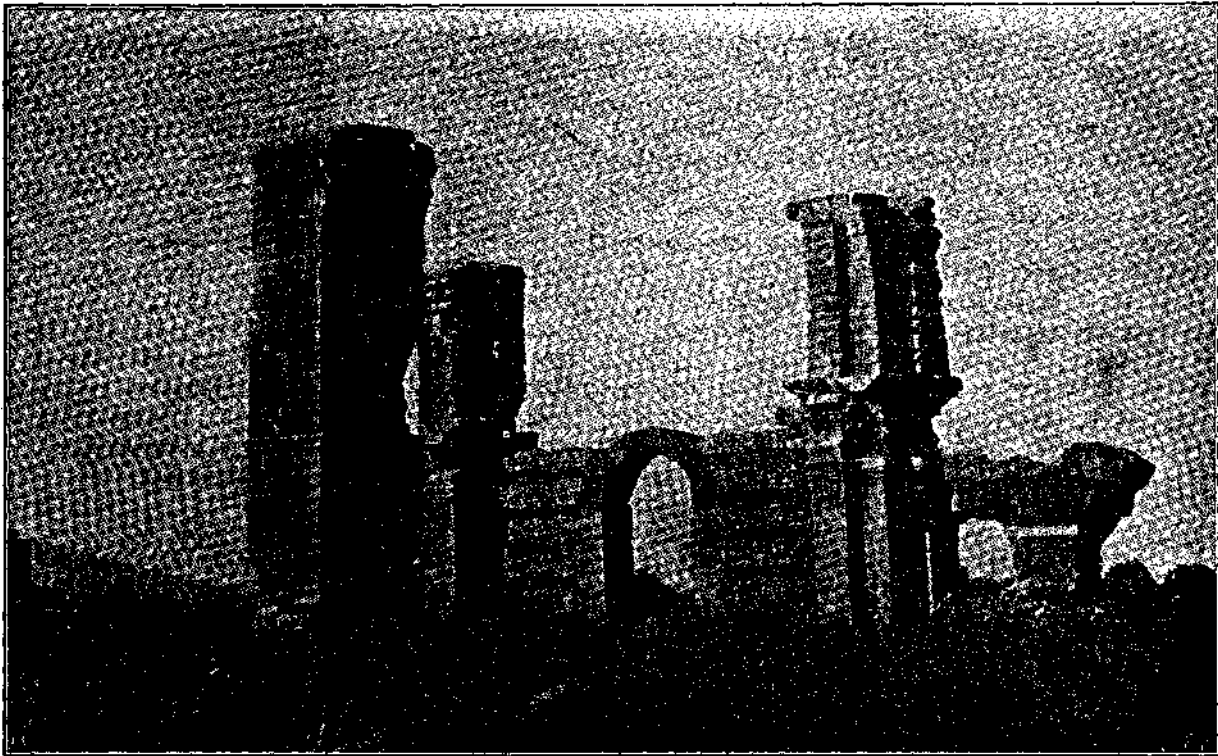
Καὶ στῆν πλατειῶν ἀπελπισιὰ ὁποῦ ξυλνᾷει τὸν Πόντο Βαθὸ καὶ σκοτεινὸ, Στῆς ἀσιραπῆς τὸ πέρασμα, καὶ σὺτὸ μεγάλο βρόντο Ἀπὸ τὸν κερανοῦ!

Καὶ γινῶν Ἐσὺ τὸ ἐξωτικό ποῦ εἶδῶ καὶ τόσους χρόνους Στῆς τόχτες περλαίει, Μὲ τοὺς ἀγιάτρευτους καμηούς, μὲ τοὺς μεγάλους πόνους — Πολύλαθε Ποιητή!

ΘΡΑΣ. ΖΩΙΟΠΟΥΛΟΣ

ἹΕΑΥΡΟΙ ΚΑ. ΡΑΓΚΑΒΗ. — Πηγή: Δ. Αἰθουσα τοῦ θρόνου ἐν τοῖς ἀνακτόροις τοῦ Ἐλευθερίου.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ.

ΕΡΕΠΙΑ ΤΟΥ ΑΝΑΚΤΟΡΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

νομίζεις ότι επειδή σὺ εἶσαι ἀθλιός εἶναι καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι ὅμοιοι; Καὶ νὰ σκέπτεται κανεὶς ὅτι ἠδυνήθην νὰ ἐμπιστευθῶ τὸν ἄνθρωπον αὐτόν... ὅτι τὸν ἐπίστευσα! Ἄλλὰ ποῖος δὲν θὰ τὸν ἐπίστευε; Καὶ μοῦ ἔλεγε ὅτι θὰ μοῦ χύση βιτριόλι στὸ πρόσωπον ἂν τὸν ἠπάτων! Ἄλλὰ, πῆς μου, τί νὰ κάμω τώρα; Καὶ μοῦ ἔγραφε τραγούδια! ὦ! Ποιητῆς! Ποιητῆς! (Μὲ τρομερὸν σαρκασμὸν ἐπαναλαμβάνουσα τὰς λέξεις του.)

« Μονάχα τὴν ψυχὴ σου σοῦ γυρεῖω,
ἀλλὰ τὴ θέλω, τὴ γυρεῖω δλόκληρη »

Ἄ! τὴν ψυχὴ μου, τὴν ψυχὴ μου. Δυστυχημένε! Ποιητῆ! (Μανιώδης. Τρέχουσα εἰς τὴν τράπεζαν καὶ λαμβάνουσα τὸ λεύκωμα τῶν ποιήσεων καὶ ρίπτουσα αὐτὸ εἰς τὸ πρόσωπόν του.) Τὰ τραγούδια σου: Ἰδέ τα.

ΕΔΜ. (Μὲ κραυγὴν ἀπειλῆς). Πρόσεχε, Ἐβελίνα!

ΒΕΒΑ. Τί νὰ προσέχῃ; Τί; Σὺ νὰ προσέχῃς. Ἄ! Τώρα ἐννοῶ γιατί ἠρνείσο... Καὶ τὰ γράμματα; Τώρα πῆς μου γιὰ τὰ γράμματα... Γιατί δὲν θέλεις νὰ μοῦ τὰ ἐπιστρέψῃς, πῆς μου τὴν ἀληθινὴν αἰτίαν... Ἄ! δὲν θέλεις νὰ μοῦ τὴν πῆς. Ἄλλ' ἐγὼ τὴν ξέρω. Θέλεις νὰ τὰς κρατήσῃς τὰς ἐπιστολάς μου ὅπως—ἐὰν καμμίαν ἡμέραν παρουσιασθῇ περίστασις—δύνασαι, εἰς κύκλον φίλων ὁμιλούντων περὶ τῶν κατορθωμάτων των, νὰ εἶπῃς μειδιῶν «ὦ! ἔχω κι ἐγὼ τὰς ἰδικὰς μου!...» καὶ νὰ πᾶς στὸ τραπέζι σου, ν' ἀνοίξῃς τὸ κουτί, νὰ βγάλῃς ἔξω τὰς ἐπιστολάς μου καὶ νὰ τὰς δείξῃς λέγων: «Ἡ καυμένη, κυττάτε,

ἀλήθεια, πόσο μ' ἀγαποῦσε!»... (Μὲ ἄγριον γέλωτα.) Γι' αὐτὸ, δὲν εἶναι ἀλήθεια; Ἀρνῆσου το, ἂν δύνασαι! Ἄ! σὲ γνωρίζω πολὺ καλά τώρα—ἐπὶ τέλους!

ΕΔΜ. (Κυνικῶς.) Τόσο τὸ καλλίτερο γιὰ σέ. Μπορεῖς νὰ πῆς ὅτι εἶμαι ἕνας δευλός. Τί μὲ νοιάζει; Ἐννοεῖς τώρα; Σήμερα λοιπὸν τὸ ἔμαθες ὅτι στὸν κόσμον εἴμεθα ὅλοι ἐγνωσταὶ καὶ ἀνάνδροι; ὦ! καλλίτερα νὰ τελειώνωμεν ἕως ἐδῶ. Ἀλλέως θὰ μὲ κάμῃς ν' ἀρχίσω τὰς ρητορίας καὶ ξέρεις ὅτι δὲν μοῦ ἀρέσουν αὐτὰ διόλου. Ἄ! συγγνώμην, δὲν ἐσυλλογίσθηκα ὅτι σὲ ἐνοχλεῖ ὁ καπνός...

ΒΕΒΑ. Ἀκουσέ με καλά. Λέγεις ὅτι ὅλα τὰ πράγματα εἰς τὸν κόσμον γίνονται ἐν συμφέροντος. Πολὺ καλά. Θέλω νὰ σοῦ δώσω μίαν συμβουλὴν πρὸς τὸ συμφέρον σου. Μὴ μὲ ρίπτῃς εἰς τὴν ἀπελπισίαν!... Δὲν κατόρθωσα νὰ κρατήσω τὴν τιμὴν μου καὶ ὁ Θεὸς μὲ ἐτιμώρησε...

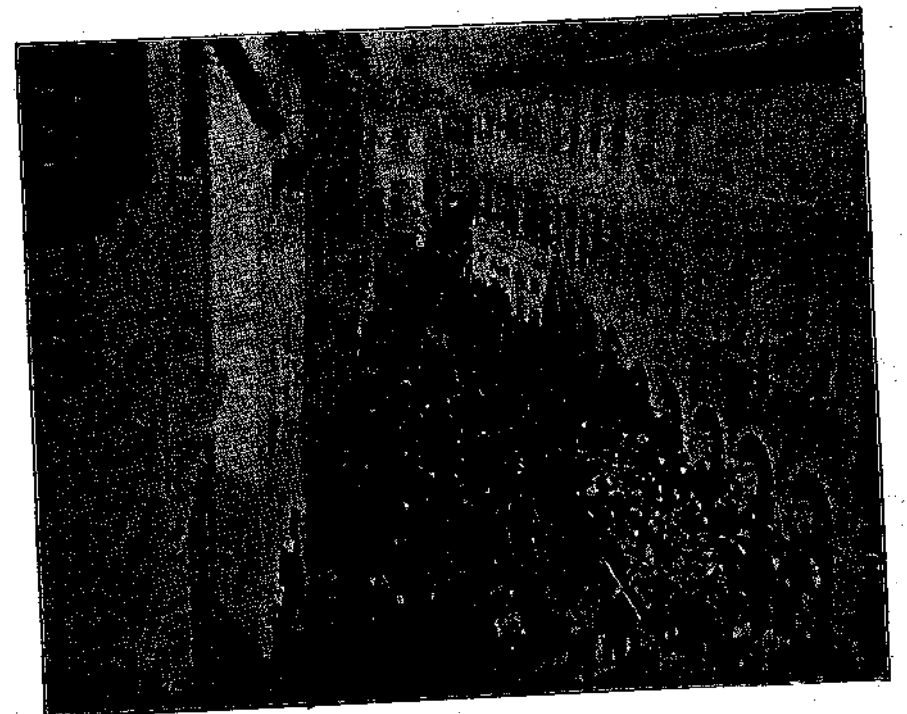
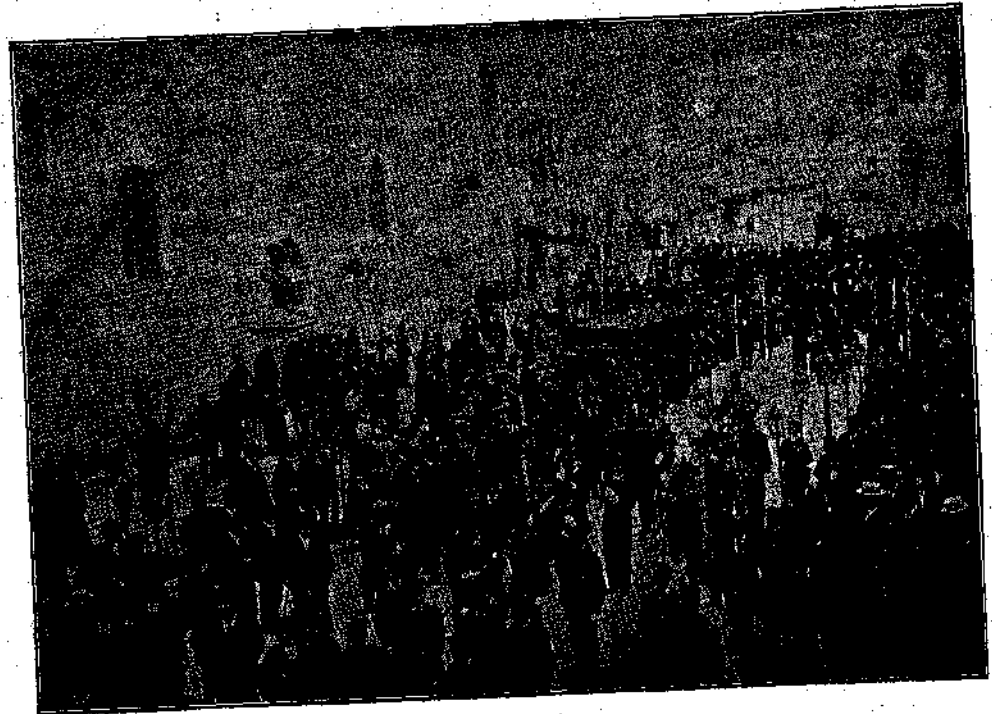
ΕΔΜ. (Εἰρωνικῶς διακόπτων) Ἐβεβαίως, αὐτὸ εἶναι θεῖα Δίκη...

ΒΕΒΑ. (Ἀμείσως.) Ἀκριβῶς. Πολὺ σωστὰ εἶπες: εἶναι ἡ θεῖα Δίκη. Ἀλλὰ λοιπὸν ὁ Θεὸς ἐκδικεῖται! Διατί λοιπὸν νὰ μὴ ἐκδικηθῶ ἐγώ;

ΕΔΜ. Ἐπειδὴ εἶσαι τόσο εὐγενής πρὸς ἐμέ, θέλω κι ἐγὼ νὰ σοῦ δώσω μίαν μικρὰν συμβουλὴν. Σὲ λίγο κάποιος θὰ ἔλθῃ ἐδῶ. Ξέρεις ἂν σὲ ἴδῃ ἐδῶ, τί θῆς; ὦ Θεέ μου!... δὲν θὰ κάμῃς καλὴν ἐντύπωσιν...

ΒΕΒΑ. (Στηριζομένη εἰς τὴν τράπεζαν διὰ νὰ μὴ πέσῃ.) Ἄ βέβαια, ... πρέπει... νὰ ἔλθῃ... μίαν ἄλλη... ἐδῶ... σὲ λίγο... (Ἀίφνης, συναθροίζουσα ὅλας τὰς δυνάμεις τῆς μὲ ὀφθαλμούς

ΛΙΤΑΝΕΙΑΙ ΕΠΙΤΑΦΙΩΝ ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ

Ἡ λιτανεὶα διερχομένη τὴν ὁδὸν Ἀνεξαγητίας.

ἀαστρόπτοντας.) Κράτησε καὶ τὰς ἐπιστολάς μου. Σὲ συγχωρῶ ὅτι ἕνα ὄρον. Ἐδμόνδε—ὅτι ἐλθὼ εἰς ἀπὸ γυναικα—θέλω νὰ μὴ τὴν δεχθῆς.

ΕΒΕΛ. Εἶσαι τρελλή.

ΕΒΕΛ. (Τρέμουσα κατὰ τὴν φωνὴν καὶ ὁ σῶμα.) Μὴ τὴν δεχθῆς... Βλέπεις... δὲν ἤξεύρω... εἰς μόνον τὴν σκέψιν ὅτι ἐδῶ... ποῦ ἔμεινα ἐγώ... μπορεῖ... μὴ μίαν ἄλλην... τρέμω. Κι' ἔπειτα κῦτταξ δὲν τὴν γνωρίζω... τὴν γυναῖκα ἐκείνην... δὲν τὴν ξέρω, ἀλήθεια; καὶ ὅμως τὴν μισῶ. Ἄκου, Ἐδμόνδε, σὲ παρακαλῶ. ἐγκαταλείπω ἐλάς τὰς προτέρας μου ἀπαιτήσεις, ἀλλὰ δός μου τοῦλάχιστον μίαν ἐλασποίησιν. (Με ἀγρίαν ἐκφρασίαν.) Ἄφησέ με μόνην μ' ἐκείνην τὴν γυναῖκα!... (Ἀσθμαίνουσα.) Μὴ φοβεῖται—βλέπεις—σοῦ ὅτι χόμας ὅτι δὲν θὰ τὴν πειράξω—βλέπεις—σοῦ τ' ὀρκίζομαι... ἀλλ' ἄρσέ με μόνην μ' ἐκείνην! Σοῦ λέγω... δὲν ξέρω... τὴν μισῶ... (Πλησιάζουσα εἰς αὐτόν.) Σὲ παρακαλῶ.

ΕΒΕΛ. (Εὐφροσύνη.) Τί θέλεις λοιπὸν νὰ κάμῃς;

ΕΒΕΛ. (Νύμφης με ἐν πῆδημα εὐρίσκειται εἰς τὸ παρατέτασμα, ἀρπάζει μάχαιραν κρυμμένην εἰς τὸν τοίχον καὶ μετὰ σιγὴν τινὰ ἀγρίας πάλης ἀπὸ τὸν Ἐδμόνδον ὅστις προσπαθεῖ νὰ τῆς ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὸ χεῖρ τὸ ὅπλον καὶ ἀπελπιστικῶς φωνάζει: Βοήθεια! τοῦ τὴν ἐπιπυγνύει τρεῖς φορές εἰς τὸ στήθος λέγουσα:) Λοιπὸν... μάθε ὅτι καὶ ἡ κοῦκλες σκοτώνου! (Κατόπιεν ὄρμῃ εἰς τὸ παρῆθρον, τὸ ἀνοίγει ἀμέσως καὶ ἐκτὸς ἐαυτῆς, ἀπελπίζουσα κραυγάζει.) Ἐλάτε ἔλοι νὰ ἰδῆτε! Μὴ εἶχεν ἐγκαταλείψῃ. Καὶ ἐγὼ τὸν ἐσκότωσα!

ΕΒΕΛ. (Με ἀπαίσιον μειδίαμα.) Εἶναι ἡ τελευταία σου λέξις; Λοιπὸν νὰ σώσῃς τὴν τιμὴν μου δὲν θέλεις, νὰ μοῦ ἐπιστρέψῃς τὰς ἐπιστολάς μου δὲν θέλεις, νὰ ἐγκαταλείψῃς ἐκείνην τὴν γυναῖκα δὲν θέλεις... Ἄλλὰ πές μου... λοιπὸν δὲν με φοβεῖσαι διόλου;

ΕΒΕΛ. (Ἐκπληκτος, στρεφόμενος.) Τί; Ἄλλὰ ξεύρεις πῶς με τρομάξῃς ἀληθινὰ μ' αὐτὴν τὴν ὄψιν; Ἄχ, ἄχ, ἄχ! ὁ ἀγγελός μου! Ἡ μικροῦλα μου καὶ ἡ σὺχῃ κορασιά... (Με ἀγρίαν ἰρωνειαν ἀστειροῦ.) Τὴν βλέπετε!;

ΕΒΕΛ. (Τρομερά, σχεδὸν μεγαλοπρεπῆς.) Κορασιά... ἤμου. Τώρα δὲν εἶμαι πλέον. Σὺ μ' ἐκάμες γυναῖκα. Κυτάξου!

ΕΒΕΛ. (Εἰρωνικῶς.) Ἄλλὰ δός μου λοιπὸν ἕνα καθρέπτην!...

ΕΒΕΛ. Ἄ! Θεέ μου! Ἐδμόνδε... χάνω τὸ λογικόν... Ἐνοῶ ὅτι δὲν καταλαμβάνω τί κάνω... Ἦν ἔλθῃ ἐδῶ ἐκείνη ἡ γυναῖκα, ἐγώ... Ἄκου, Ἐδμόνδε... παρ' ὅλον ἐκεῖνο ποῦ μοῦ ἔκαμες... δὲν ξέρω... ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ ἀλύτῃ... δὲν θέλω νὰ σὲ βλάψω... δὲν θέλω, ἐνοεῖς; Ἄκουσε μίαν συμβουλὴν μου... φῦγε ἀπὸ ἐδῶ... φῦγε... σὲ παρακαλῶ γιὰ τὸ καλὸν σου... φῦγε...

ΕΒΕΛ. (Κουρασμένος.) Ἐσὺ νὰ φύγῃς, γιατί εἶναι ὄρα!

ΕΒΕΛ. (Νύμφης.) Ἄ! θέλεις νὰ με ξεφορτωθῆς. (Καταβύουσα τελευταίαν προσπάθειαν ὅπως κρατηθῇ. Πλησιάζει πρὸς αὐτὸν σχεδὸν συρομένη. Με φωνὴν ὑπόλωφον.) Καλὰ. Ἐγκατάλειψε ἐκείνην τὴν γυναῖκα κι' ἐγὼ φεύγω.

ΕΒΕΛ. (Καὶ ἐκεῖνος κινώδης.) Δὲν ἐγκαταλείπω τίποτε.

ΕΒΕΛ. (Με ἀπειλητικὴν παράκλησιν.) Τοῦλάχιστον γιὰ σήμερα. Σήμερα! Ζητῶ μονάχα γιὰ σήμερα.

ΕΒΕΛ. Δὲν ἐσυνηθίσῃς νὰ δέχομαι διαταγὰς.

ΕΒΕΛ. (Με ὕφος θλιβερόν.) Ἄλλ' ἐγὼ δὲν διατάζω: παρακαλῶ!

ΕΒΕΛ. (Κινῶν αὐτήν. Με τεταρμένον τὸν δείκτην, ὀρητικώτατος.) Ὅχι καὶ πάλι: ὄχι. Φῦγε!

ΕΒΕΛ. (Ἐκρηγνυμένη, με μεγάλην ἐνεργητικότητα.) Ἄ! τίποτε λοιπὸν; Ὄστε με περιφρονεῖς, παίζεις μ' ἐμέ; Λοιπὸν με τὰς παρακλήσεις μου καὶ τὰς ἀπειλάς μου... γελᾷς; Λοιπὸν με διώχνεις τώρα γιὰ ν' ἀπολαύσῃς μίαν ὥραν εὐδαιμονίας με μίαν ἄλλην—ἐπιφυλασσόμενος νὰ κάμῃς καὶ εἰς αὐτὴν ὅταν κουρασθῇς ὅτι καὶ εἰς ἐμέ ἔκαμες, ὅτι τώρα μοῦ κάμεις καὶ νὰ τὴν διώξῃς καὶ αὐτήν, ὅπως ἐμὲ σήμερα... Λοιπὸν με θεωρεῖς ὡς ἕνα παιγνίδι... Σήμερα εἶναι κοινόριον, εἶναι καλὸ... τὸ κρατεῖς... αἰρεῖ δὲν σοῦ ἀρῆσαι πλέον... καὶ τὸ πετᾷς... Λοιπὸν γιὰ σὲ αἱ γυναῖκες εἶναι παιγνίδια, εἶναι κοῦκλες;

ΕΒΕΛ. (Ἐντρομος.) Τί θέλεις λοιπὸν νὰ κάμῃς;

ΕΒΕΛ. (Νύμφης με ἐν πῆδημα εὐρίσκειται εἰς τὸ παρατέτασμα, ἀρπάζει μάχαιραν κρυμμένην εἰς τὸν τοίχον καὶ μετὰ σιγὴν τινὰ ἀγρίας πάλης ἀπὸ τὸν Ἐδμόνδον ὅστις προσπαθεῖ νὰ τῆς ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὸ χεῖρ τὸ ὅπλον καὶ ἀπελπιστικῶς φωνάζει: Βοήθεια! τοῦ τὴν ἐπιπυγνύει τρεῖς φορές εἰς τὸ στήθος λέγουσα:) Λοιπὸν... μάθε ὅτι καὶ ἡ κοῦκλες σκοτώνου! (Κατόπιεν ὄρμῃ εἰς τὸ παρῆθρον, τὸ ἀνοίγει ἀμέσως καὶ ἐκτὸς ἐαυτῆς, ἀπελπίζουσα κραυγάζει.) Ἐλάτε ἔλοι νὰ ἰδῆτε! Μὴ εἶχεν ἐγκαταλείψῃ. Καὶ ἐγὼ τὸν ἐσκότωσα!

(Πηλαί η αὐλαία.)
(Μετὰφρασις ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ Κ. Καυροφύλα.)

* ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ *

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟΝ ΤΟΥ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΟΥ

Ἐσταυρωμένα τὰ χεῖρα ὁ Παῦλος ἐκαμύρων με μίαν προσήλωσιν, γεμίτην θαυμασίου, τὸ πρῶτον του ἔργον, ποῦ εἶχε φιλοτεχνήσει ἄλλοτε εἰς τὰ νεανικά του χρόνια...

Ἦν ἔλθῃ ἐδῶ ἐκείνη ἡ γυναῖκα, ἐγώ... Ἄκου, Ἐδμόνδε... παρ' ὅλον ἐκεῖνο ποῦ μοῦ ἔκαμες... δὲν ξέρω... ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ ἀλύτῃ... δὲν θέλω νὰ σὲ βλάψω... δὲν θέλω, ἐνοεῖς; Ἄκουσε μίαν συμβουλὴν μου... φῦγε ἀπὸ ἐδῶ... φῦγε... σὲ παρακαλῶ γιὰ τὸ καλὸν σου... φῦγε...

ΕΒΕΛ. (Νύμφης.) Ἄ! θέλεις νὰ με ξεφορτωθῆς. (Καταβύουσα τελευταίαν προσπάθειαν ὅπως κρατηθῇ. Πλησιάζει πρὸς αὐτὸν σχεδὸν συρομένη. Με φωνὴν ὑπόλωφον.) Καλὰ. Ἐγκατάλειψε ἐκείνην τὴν γυναῖκα κι' ἐγὼ φεύγω.

ΕΒΕΛ. (Καὶ ἐκεῖνος κινώδης.) Δὲν ἐγκαταλείπω τίποτε.

ΕΒΕΛ. (Με ἀπειλητικὴν παράκλησιν.) Τοῦλάχιστον γιὰ σήμερα. Σήμερα! Ζητῶ μονάχα γιὰ σήμερα.

ΕΒΕΛ. Δὲν ἐσυνηθίσῃς νὰ δέχομαι διαταγὰς.

ΕΒΕΛ. (Με ὕφος θλιβερόν.) Ἄλλ' ἐγὼ δὲν διατάζω: παρακαλῶ!

ΕΒΕΛ. (Κινῶν αὐτήν. Με τεταρμένον τὸν δείκτην, ὀρητικώτατος.) Ὅχι καὶ πάλι: ὄχι. Φῦγε!

Μέσα εἰς τὸ φωτοπερίγραμμα τοῦ ἐσκόρπα ἡ πορφύρα τῆς δύσεως μ' ἕνα γαυροῦσιν μενεξεδέμιον χρωμάτων, κι' ἀγκάλιαζεν ἀλόθερα τὰς ἀσύλληπτες ζωγραφίαις ποῦ ἔπερνε ἀνάλαφρα τὸ δημιουργὸν χεῖρ τοῦ καλλιτέχνου, ἡ «Σιδύλλα» του ἐξεχώριζεν ἀπὸ ὅλα τ' ἄλλα ἔργα του. Ἐβραίνετο ὡς μίαν παντοδύναμος ἐμπνευσίς, μεγαλοπρεπῆς, κυρίαρχος, βασιλίτσα τραπὴ μέσα στῆς τέχνης τὸν νάον. Ἐξέφραζε καὶ τὸ φανταστικόν ἢ ὅσα τῆς, τὸ ἀθεοποίητον, λές καὶ ἦτον ἐτοιμὴ πρὸς πέταγμα ψυχῆ ἐκεῖ στὸ ἄπειρον, σὲ κόσμους ἄλλους—εἰς τὴν χώραν τῶν ἡμιθέων! Ἐμαρτύρει δλον τὸν ἀγῶνα τὸν εἰλικρινῆ, τὸν μέγαν ἀγῶνα ἐνὸς ἐργάτου τῆς τέχνης τῆς ἀληθινῆς.

Ἐπᾶνον εἰς τὴν μεγάλην ὀδὸν παρίστανε τὴν ἀρχαίαν Ῥωμαίων προφητείαν, ἐξηλωμένην ἀναπαυτικῶς ἐπὶ μαρμαρίνον θώκον—στολισμένον ἀπὸ χιλιεῶν λεπτοκεντήματα. β.θίζομένων, τίς οἶδε, εἰς ποῖον χαριτωμένον ὄνειρον, καὶ κλίνουσιν με χεῖρ παρθένας τ' ἀγγελόμορφον κεφάλι τῆς ἐπάνω τοῦ λευκοῦ τῆς χεῖρ ακουμβούσε σὲ κάποιον μικρὸν τραπέζι, ἐνῶ τὰ κρινοδόχτυλά τῆς ἐπαίζαν ἀφηρημένα με τὰς ἀφροδαντέλλες τῆς γάλας, ποῦ ἀπλόνετο ὡς πέπλο νυφικὸ στήν μεταξένια κόμην τῆς, κι' ἐπιλοῦσε δεῖλά τὰ μέγαρα θεῖνῃ τῆς μάτια, ποῦ σὲ προσέβλεπαν χαϊδευτικά με μίαν ἰδιαιτέραν μελαγχολικὴν ἠδονάθειαν, μαζὺ μ' ἕνα ἀπαλὸ γλυκύτατο φῶς—ὡς ἄν τὸ λυκόφως τῶν ὠραίων δειλιῶν...

Ἄφηνεν ὁ Παῦλος τὸ βλέμμα του νὰ πλανᾷται ἐκθαμβῶν εἰς τὸ μαγικόν λαμπύρισμα τῶν χρωμάτων, τὰ ὅποια ἔκωντανεον ἕνα τέτοιο φωτεινὸν ἰδάλμα μπροστά του, γεμάτων ἀπὸ μίαν ποιητικὴν θερμὴν, ποῦ ἐφάνταζε τόσον καιρὸν εἰς τὸν νοῦν του.

Καὶ ὅμως μέσα σὲ κείνην τὴν πλήμμυραν τῆς ἀρμονίας, γύρω εἰς τὴν ὑπέροχον ὠραιότητα ποῦ ἐθεσίλευεν σ' ὅλο τὸ κομψὸ του δωμάτιον, ἐὰν ἐπρόσεχε κανεὶς θὰ παρετήρει ἔξωθεν κάποιον βαθειὰ κατῆφταν, μίαν ἐκφρασίαν ἀνίας χυμμένη γύρω στὸ πῶσωπόν του, θὰ διέβλεπε καθαρά μέσα εἰς τὸ περιλυπὸν βλέμμα του ἕνα ὤκειαν ἀπέραντον σκέψων, ποῦ ἐχάανετο ἀπὸ πολλοῦ ὁ λογισμὸς του. Ἀνημονημένος ἐκεῖ μέσα εἰς τὴν μοναξιά του, ξαναγύριζε σιγὰ-σιγὰ πάλιν τὸν νοῦν του στὰ μακρινὰ του χρόνια, προσπαθοῦσε ν' ἀνερευθίσῃ ἐπιμονα δλην τὴν ἱστορίαν τοῦ παρελθόντος—ἱστορίαν ὀνειρόφρονην, γεμάτην πάθος, τὸ ὅποιον δὲν ἐμετριάσθη καθόλου ἀπὸ τότε, ἀλλ' εἶ ἐναντίας ἐμεγάλωνε καὶ τὸν πλημμυροῦσεν ἀπὸ ἔρωτα ἀπὸ πάντα.

Διὰ μιᾶς ἐπέρασεν ἐμπρός του ὀλάκερη ἡ ἐποχὴ ἐκείνη ἡ ἀσύγκριτος, ὅλες ἡ ἀλησμόνητες ἡμέρες τῆς ζωῆς του—ὅταν γεμμένη ἡ Αἶνα σ' ἕνα διβανάκι τοῦ μικροῦ σκαλονοῦ τῆς τοῦ ὀρκίετο με δάκρυα, πίστιν, λατρείαν, μὲχρι θανάτου! Πόσον ζωντανὰ εἰμῆνανε ὅλα αὐτὰ εἰς τὸν νοῦν του ποτὲ δὲν θὰ τὰ λησμονήσῃ. Ἐκεῖνος διπλα τῆς λιποθυμισμένος ἀπὸ τὴν γοητείαν τῶν ματιῶν τῆς εἰς τὰ ὅποια πόσαι ψυχὰι νὰ ἐπὶνῃσαν, νομίζουσαι ὅτι ἐπιπτόν εἰς τὸν οὐρανὸν τὴν ἤκουε με ἀνοιχτὸ τὸ στόμα φορτάνοντας τὴν καρδιά του με λόγια κενὰ, ἀστόχαστα, λόγια γεμάτα γυναικεῖαν ὑποκρισίαν! Καὶ ἕνα δεῖλι φθινοπωρινό, ἀνάμεσα στὸ μωσχόβλημα τῶν γιασσεμιῶν καὶ στὲς λατάνιες ποῦ ἐστόλιζαν με πράσινες γυράντες τὸ καλαμένιο κίσκι, ἀντίκου καὶ ὁ Παῦλος με τὸν χρωστήρα στὸ χεῖρ καὶ κυτάζοντάς τῃν, ἐπράδαζε ἔξω ἀπὸ συγκίνησιν καὶ ἀγάπην καὶ ἀπαράμιλλες, τὲς ὀλοζώντανες γραμμὲς τῆς «Σιδύλλας» τὴν ὅποιαν με πόσῃ χαρᾶν εἶδεν ὑστερον ἀπὸ τὴν ἐκτέλεσιν ἀπαράλακτῃν μ' Ἐκεινήν!

Μέσα εἰς τὸ βασιλεῖμα τῆς ἡμέρας καὶ στ' ἀπελπιστικὸν κρότημα ποῦ ἄρχιζαν ἔξω τὰ νυχτοπούλια γύρω εἰς τοὺς πράγας τῶν κυπαρίσσων, οἱ ὅποιοι περιστοίχιζαν τὸν ἀντικρινὸν πύργον, ἡ «Σιδύλλα» εἶχε προσλάβει τώρα μίαν ὄψιν ἀλλοιώτικην, τρομακτικὴν, γεμάτην φοίτην! Ἡ ἀνάμνησις τοῦ δειλινοῦ ἐκείνου ἀνωρθῶθη ἤδη ὡς ἀπαίσιον φάσμα ἐνώπιόν του, κι' ὅλα τριγύρω του εἶχον θέαν πένθημον, σιωπὴν, θέαν θανάτου!

Κάποια ξαφνικὴ ἐνθύμησις ἐπέρασεν ἀπὸ τὴν φαντασίαν του καὶ ἐξάναψε δλην τὴν ἀποστροφὴν καὶ τὴν ἀνεκφραστον ἀηδίαν τῆς ψυχῆς του, ποῦ τοῦ ἐνέπνεεν ἡ εἰκὼν ἐκείνη! Πόσον εὐρήθη ἠπατημένος τώρα, πόσον ἄλλαζαν τὰ πράγματα ἀπὸ τότε. Τί ἀταιριαστον ποῦ ἔβλεπεν τὸ χμαίρικόν παρελθὸν πρὸς τὴν πραγματικὴν ζωὴν τοῦ παρόντος! Ποίος ἂν ἐπίστευε ποτὲ πῶς οἱ ὄρκοι ἐκείνοι καὶ τὰ δάκρυα θὰ ἦσαν τόσον δόλια, ξένα στ' ἀληθινὸν αἰσθημά του. Στεφείει καὶ παρατηρεῖ τὸ ἔργον του με μᾶτια ἀφηρημένα κάπως, ὡς βλακωμένα καὶ τοῦ φαίνεται ψυχρὸν, ἀγνωρίστον. Ὅλη ἡ προτέρα του ἀφαστος καὶ τελειωτικὴ ἀρμονία τῶν γραμμῶν καὶ τῶν χρωμάτων, τοῦ ἐφάνετο ἤδη ἀκανόνιστη, ἄχαρη. Νομίζει ὅτι τὰ μᾶτια ἐκείνα τὰ πλανητικὰ ἄλλοτε—τὰ ὀνειρεμένα του μᾶτια, τὸν προσέβλεπαν τώρα μ' ἕνα ὕφος προσποιημένον, περιγελαστικόν. Μία λύπη ἀπλτος γεμίζει πέρα-πέρα τὰ στήθη του καὶ νοιώθει ὡς κάποια μυστικὴ εἰρωνεία νὰ σχίζῃ τὰ σπλάγχνα του!

Ὡ! Πῶς θὰ ἤθελε νὰ ἐχάανετο ἡ ἀπατηλὴ ἐκείνη εἰκὼν ἀπὸ τὰ μᾶτια του, γιὰ τὴν ὅποιαν ὁ Παῦλος ἐθεύσασεν ὄλο τὸ σφρέγος κι' ὄλην τὴν λαχτάραν τῆς καρδιάς του...

Κι' ὅταν τὴν ἐπομένην μέσα εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν αἴθουσαν τῆς ἐκθέσεως, τὴν πλημμυρισμένην ἀπὸ τὴν ἀριστοκρατίαν τοῦ πνεύματος καὶ τῆς τέχνης, ἡ ἐπιτροπὴ κατενθουσιασμένη ἀπὸ τὴν μοναδικὴν ἐπιτυχίαν τῆς «Σιδύλλας» ἀνεκέρυττε νικητὴν τὸν ζωγράφον τῆς, καὶ ὁ κόσμος ὅλος ἐσειέτο ἀπὸ τ' ἀτέλειωτα χειροκροτήματα καὶ τὰς ἐπευφημίας, ὁ Παῦλος προσπαθοῦσε ἐπιμονα ν' ἀποφύγῃ ὄλων τὰ βλέμματα συμμαζωμένους σὲ κάποιον ἄκρη.

Μυγίττα συγκίνησις γοργὰ ἐτάραζε τὴν ψυχὴν του, αἶμα ἀκούσε νὰ καλοῦν τ' ὄνομά του, τὸ δὲ ἔδαφος νὰ χάνεται ἀπὸ τὰ πόδια του, ἐνῶ τὰ νεανικά του στήθη ἐφοῦσκωναν ἀπὸ συχρὸν ἀναστεναγμόν. Τὸ πρῶτόν του ἔγεινε μονομιᾶς κατάχλωμον, μαρμαμένον ὡς τὸ κομμένο λουλούδι! Ἐξάφνα ἀναπετάχθηκε ὡς ἀλαφροῦσιν ἀπὸ τὴν θέσιν του, καὶ πρὸς σιγὴν τοῦ ἤλθε νὰ ὀρμήσῃ μπροστά εἰς τὴν ἐπιτροπὴν, ποῦ ἐπερίμενε νὰ τὸν στεφανώσῃ, ν' ἀρπάξῃ τὸ ἔργον του καὶ νὰ τὸ σκορπίσῃ σὲ χίλια κομμάτια καὶ νὰ φωνάξῃ μ' ὄλην τὴν δυνάμειν του:

—Εἶναι ντροπὴ ἐὰν ἐβραβεύσατε αὐτὸ τὸ ἔργον! Εἶναι τιποτένιο, ἀνάξιο νὰ ἐπαινεθῇ ἀφ' οὗ ἔχει ἕνα τέτοιο μοντέλλο! Προσέχετε, εἶναι ἀποτυχία ἀληθινή, ὀλοφάνερη...

Ἄλλὰ πάλιν συνεκρατήθη κατώρθωσε μετὰ κόπον νὰ πειρῇ τὴν ὀργὴν του καὶ νὰ σταματήσῃ τὴν ὀργὴν του. Καὶ χωρὶς νὰ εἴπῃ τίποτε ἔφυγε σιγὰ χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῇ κανένας, ἐνῶ ἐπάνω εἰς τὰς παρειὰς του ἐκύλισε ἕνα δάκρυ χονδρὸ, μαζὺ μ' ἕνα μικρὸ χαμύγελο στὰ τρέμοντα χεῖρά του—μαρτυροῦντα ὅλο τὸ κρυφὸ παράπονον ποῦ ἐφύλαττεν ἐντὸς του!...

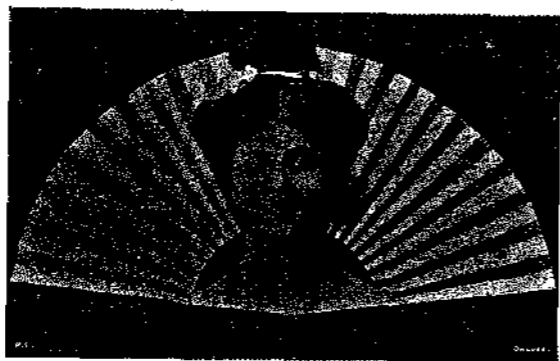
ζεται και μία φωτεινή ροφέλη με υποδέχεται και εις πυρός περιφλεγής με οδηγεί και πτέρυγες λευκαί ανοίγουν δίοδον εις ένα δρόμον άπέραντον, δρόμον ο οποίος άρχίζει από της κορυφής του Γολγοθά και λήγει εις τον θρόνον του Ύψιστου...

Η ΚΑΡΔΙΑ

ΤΟ πεζοδρόμιον της οδοῦ Κηφισίας λούεται από τας ήλιακὰς ακτίνας και αἱ κομραὶ διαβάτιδες ἀμιλλώνται εις τὴν θερμότητα. Σφριγηλαί, εἰσιαεῖς, ἀληθεῖς μαγνητικαὶ βελόνας. Μία κινουμένη Πινακοθήκη. Εἰκόνες μεγάλων ζωγράφων, ἐλιποτάκησαν ἀπὸ τὰ πλαίσια και σκορπίζον γύρω ὅλον τὸ μυστήριον τῆς ζωῆς και τῆς εὐτυχίας. Κυριάζω ἀφηρημένος και φιλοσοφῶ ἐπὶ τῆς τύχης τῶν χαριωμένων αἰδίων σωμάτων, τὰ ὁποῖα σήμερον ἐκπροσωποῦν τὸν Ἀπρίλιον τῆς ζωῆς, ἐν μέσῳ τῶν κανυμάτων τῆς πραγματικότητος και τῶν παγετῶν τοῦ ὄλισμου. Περᾶ ἐν κομποτέχημα, μία ἀληθὴς ἀβροβάντις. Ὁμοιάζει τόσον πολὺ πρὸς τὴν κηρίνην κούκλαν τῆς κ. Σίγης! Μία ροδόλευκος ζωγραφία. Τὰ μάτια τῆς φλογώδη. Εἶναι τὰ μάτια ἡ ἐπιτελεστικὴ ἐξουσία τοῦ Βασιλείου τῆς Καρδίας, ἐνθα ἀνάσσει ἀνεύθυνος συνταγματικὸς βασιλεὺς ἡ Α. Μ. ὁ Νους. Ἐὰν εἶχα τὴν φωτογραφίαν τῆς θὰ ἔκαμνα μίαν τερασίαν καρδιάν και θὰ τὴν ἔθετα μέσα. Διότι εἶναι ὅλο καρδιά· ὅλη αἰσθημα, ὅλη καλωσύνη...

AMAPANTOS

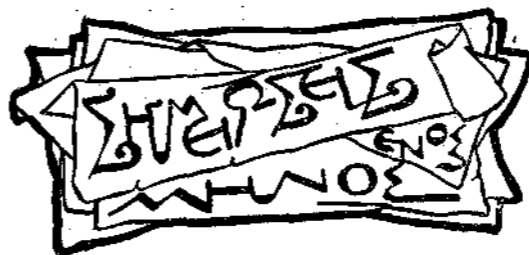
✱ ΤΙ ΒΛΕΠΩ
ΤΙ ΑΚΟΥΩ ✱

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

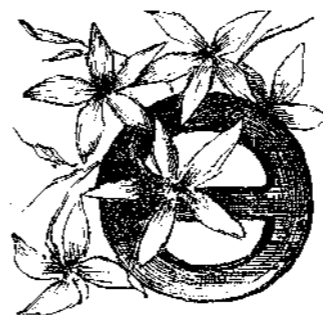
Και βλέπω με δροσάνοικτα μάτια. Ονειρα ροδόχροα, ἀτμώδη, ἐνδεδμεμένα με τοὺς λευκοὺς πέπλους τῆς πραγματικότητος.

Εἶναι πολὺ πεζόν, πληκτικόν νὰ βλέπη τις με ἀνοικτὰ τὰ μάτια. Βλέπει κανεὶς ὄφραϊτερα, ποιητικώτερα, ἠθικώτερα, δταν βλέπει με κλειστὰ μάτια. Ὁ κόσμος οὗ ὁποῖος διανοίγεται τότε, φωτίζεται ἀπὸ ἐν ἄλλον εἶδους φῶς, γλυκύτερον, ἀνέσπερον, με τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως.

Και ἀκούω τότε οὐχὶ κραυγὰς και φλυαρίας ἀνθρωπίνους, ἀλλὰ ἕμνους και μελωδίας, αἴθους και ἀρμονίας, ἀγγέλων. Και εις τὸ θέαμα ἐσεῖνο και τὸ ἔκονομα, λένονται αἱ πέδαι τῆς γῆνης ματαιότητος και μία φαντασμαγορικὴ εἰκὼν αἰρομένης τῆς ἀδλαίας τοῦ Ὀδρανῶν, ἐμφαντι-

Εἰς θρόνον τοῦ Β. Θεάτρον. — Οἱ «Ἰσαυροὶ». — Τὸ ἔργον και οἱ ἠθοποιοί.

ΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΩΣ ἀνεβιάσθησαν ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ Βασιλικοῦ θεάτρον, ἡ μᾶλλον τὴν κατέκτισαν οἱ «Ἰσαυροί», τὸ περιλάλητον δράμα τοῦ κ. Κλέωνος Ραγκαβῆ.

Δὲν θὰ κρίνωμεν ἡμεῖς βέβαια τὸ ἔργον, ὅπως τὸ ἔκριναν οἱ Κουκκάκιδες τῆς κριτικῆς, οἱ ὁποῖοι πρὸ τῆς παραστάσεως με ὄλην τὴν χολὴν ἀκαταλογίστου μίσους και κουφότητα πρωτοφανῆ ἐφλυάρησαν. Δὲν πρόκειται εἰς τοὺς «Ἰσαυροὺς» νὰ κρίνωμεν τὸν κ. Ραγκαβῆν ὡς λυρικὸν ποιητὴν - ἀν και ὑπάρχουν λυρικά ἐξάρσεις οὐκ ὀλίγαι - οὔτε ὡς γλωσσολόγον. Ἡ ὡς ἀπλοῦν ἱστοριογράφον. Κρίνεται ἤδη ὡς δραματικὸς συγγραφεὺς. Ὡς δρᾶμα, οἱ «Ἰσαυροί», εἶναι ἀπὸ τὰ δύο-τρία ἐλλ. ἔργα τὰ ὁποῖα διακρίνονται ἐπὶ εὐσυνειδησία. Ἐχουν πλοκὴν τεχνικὴν, σκηνικὴν οικονομίαν ἐπιμελετημένην, ἔχουν στιγμὰς Σαιξπηρείους, προκαλοῦσας ῥίγη συγκινήσεως. Ἡ σκηνὴ τῆς ἐρωτικῆς μέθης τοῦ Κωνσταντίνου, ἡ τῆς τυφλώσεως αὐτοῦ, αἱ μαγγανεῖαι τῆς Ἰσίδος, ὁ θάνατος τοῦ Σερανταπήχου εἶναι σκηναὶ ἠπέροχοι. Ἀλλὰ και εἰς τοὺς χαρακτῆρας τῶν προσώπων ὁ συγγραφεὺς ἐφάνη ἱστορικῶς συνεπὴς και διέπλασεν αὐτοὺς μετ' αὐστηρότητος. Ἰδίως ὁ τοῦ Σερανταπήχου, εἶναι ἀμίμητος, δεικνὼν ἐν θανάστῃ ἐνόητι δι' ὅλου τοῦ ἔργου.

Ἀπεδόθη εἰς τὸ ἔργον ὑπὸ τινων μεμψιμοίρων τὸ μειονέκτημα ὅτι μέρη τινὰ θίγουσι τῆς Ἐκκλησίας τὸ γόντρον· ἀλλ' οἱ «Ἰσαυροί» ἔχουν ὑπόθεσιν ἱστορικὴν, ἀρα ὁ συγγραφεὺς δὲν πταίει ἀν ἡ ἐποχὴ, ἣν εἰκονίζει, ἤτο ἀπαρτῆ. Ὁ κ. Ραγκαβῆς δὲν μυθοπλαστεῖ ἀναπαρτῆ ἡ μᾶλλον ἐνσαρκώνει με πολλὴν δύναμιν και γνώσιν λεπτομερειῶν μίαν ἐποχὴν, ἀμελέτητον διὰ τοὺς πολλοὺς, στέργων εἰς τὰς δυνα-

τὰς παραχωρήσεις, αἰτινες ἐπιβάλλονται ἐνίοτε χωρὶς ἐν τούτοις τὸ σύνολον νὰ ὑψίσταται παραμύθησιν τινά.

Ἡ γλώσσα διπλαθὴ ἡ ἀγνή και γνήσια ἐλλ. γλώσσα ὑπῆρξεν ἀφορμὴ νὰ κοάδουν πάλιν οἱ μαλλιαροὶ Ἡ γλώσσα τῶν «Ἰσαυρῶν» εἶναι ἀνταξία τῆς μεγαλοπρεπειᾶς τοῦ ὀλοῦ ἔργου, ἀπέδειξεν δὲ ἡ παράστασις πῶσον μνηδαμνὴ εἶναι ἡ αἰτίασις ὅτι τὸ ἔργον καθίσταται δι' αὐτῆς ψυχρὸν. Ἀπ' ἐναντίας οὐδένα ἐξένισε και ὁ πλέον ὑπερκαθαρεῶν λεκτικὸς τύπος, ἐνῶ θὰ ἐχανδᾶκῶνετο τὸ ἔργον, ἀν - ἀσφαιτασθῶμεν και αὐτὸ τὸ τερατώδες - ἐγράφετο λ. χ. ἀπὸ τὸν Ψυχᾶρον εἰς τὸ ἐξωφρενικὸν ἰδιωμα του. Ὅλη ἡ δρᾶσις, ἡ θερμουργός, ἡ καυστικὴ τῶν «Ἰσαυρῶν» διετηρήθη ἀκμαία ὑπὸ τὸ ἀγνόν, τὸ ἡγεμονικὸν περιβόλημα τῆς καθαρευούσης.

Χάρις εἰς τὸν ποιητὴν εἶδομεν τέλος και ἐν δρᾶμα ἐλληνικὸν ἀναδιδαζόμενον μετὰ θαυμαστῆς τελειότητος. Ὁ σκηνικὸς διάκοσμος και ὁ ἱματισμὸς ἦσαν ἀπαραμίλλα.

Ἐκ τῶν ἠθοποιῶν, ὁ κ. Μέγκουλας ὡς Σερανταπήχος ὑπῆρξεν ἐξοχος· ἔσχεν ἐπιτυχίαν ἀπροσδόκητον ἡ δεσποινὴς Κοτοπούλη ὡς Θεοδότη ἀπέδωσε κάλλιστα τὸν δεμνὸν και περιπαθῆ χαρακτῆρα κόρης ἀτυχούς. Συνδῶν δὲ και τὸ παράδοξον, ὄλοι οἱ ἠθοποιοὶ νὰ εἶναι πολὺ μελετημένοι.

Ἀριτομερήματα ἀνὲρ δ-πογραφῆς. — Αἱ πτέρυγες και τὰ ναπολέονια. — Παλαιὰ ἀντίγραφα παλαιῶν εἰκόνων

Επειγόντως μ' ἐκάλεσε μίαν ἡμέραν εἰς ἐπιπλοποιὸς τῆς οδοῦ Ζωοδόχου Πηγῆς, ἀναγγέλων μοι ὅτι ἀπέκτισε σπανίαν συλλογὴν ἀριτομερημάτων. Ἦτο καθῆκον μου νὰ σπεύσω, ἀλλὰ τὸ μεδίαμα τῆς δυσπιστίας δὲν ἐννοοῦσε νὰ ἀποσπασθῆ τῶν χειλέων μου. Καὶ εἶδα τὰς εἰκόνας, ἀλλὰ περισσότερον αὐτῶν ἐνετρούφησα εἰς τὰς ἀλληλοδιαδόχους μετατροπὰς τῆς φυσιογνωμίας τοῦ ἀγοραστοῦ. Ἦσαν ἐξ παλαιᾶ εἰκόνας, που και που ἠκρωτηριασμένα, ἐντὸς μαυρισμένων ἐκ τῆς πολυκαρίας πλαισίων. Οὐδεμία ὑπογραφή. Προφανῶς ἦσαν ἀντίγραφα, παλαιὰ ὅπως ὀνόποτε, ὅχι και πολὺ ἐπιτυχῆ ἔργων Ἱταλῶν ζωγράφων τῆς Ἀναγεννήσεως. Ὡς ὅτου τοῦ εἶπω τὴν ἐκτίμησίν μου. Ὁ ἀνθρωπος ὀλίγου δειν και ὑψίστατο συγκοτὴν τῆς καρδίας. Ἐπὶ τῇ βεβαιώσει του ἡ μᾶλλον τῇ μετὰ προφυλάξεων ἀπειρῶν - ἔχουν και οἱ τοῖχοι αὐτῆ - ἐκμυστηρεῖται του ὅτι τὰ ἠγόρασε με ἄλλα ἐπιπλά μαζῇ εὐθυστότατα, τὸν καθυσύχασα. Καὶ ἐκοῦσα μὲν ἠόημα τὰς πτέρυγας

της φαντασίας του — αφεύκτως θά εδλεπε τὰ ναπολεόνια νὰ κατακυλοῦν ἐμπρὸς εἰς τοὺς πόδας του — ἐνίσχυσα ὅμως τὰς ἐλπίδας του ὅτι πιθανὸν νὰ πωληθοῦν εἰς τὸ τριπλάσιον τῆς ἀγορασθείσης τιμῆς.

Δὲν εἶναι βέβαια ἡ πρώτη φορά καθ' ἣν ἐπέρεχεται τοιαύτη καλλιτεχνική συγκίνσις. Εἰς ἀρχαίας οἰκογενείας ὑφίστανται πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τῆς Ἐνετοκρατίας παλαιὰ μέτρια ἀντίγραφα παλαιῶν εἰκόνων, ἀγνωστων ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, οἱ κληρονόμοι δὲ πλάττουσιν ἐκκόλλῳ ἐξ αὐτῶν πολυτίμους θησαυροὺς συχνὰ ἀνθρωποποιούμενους. Ἐάν ἦτο δυνατὸν ὅλα τὰ ὡς πρῶτον τυπὰ θεωρούμενα, νὰ ἦσαν πράγματι πρωτότυπα, ἔπρεπε ἀσφαλῶς νὰ πιστεύσωμεν ὅτι εἰς τοὺς παλαιότερους χρόνους θά ὑπῆρχε καμμία μηχανὴ, παράγουσα κατὰ ἑκατοντάδας ἀριστουργήματα.

Ἡ Μωάμεθ καὶ ἡ Ἑλλ. τέχνη. — Ἀπὸ τὴν ὁδὸν Μητροπόλεως εἰς τὴν γῆν τῆς Ἐπαγγελίας.

Ἀφοῦ τὸ βουνὸ δὲν ἐρχεται εἰς τὸν Μωάμεθ, ὁ Μωάμεθ πηγαίνει εἰς τὸ βουνό. Κατενόησαν μερικοὶ καλλιτέχναι τὴν ἀλλόθρησκον αὐτὴν καὶ συσκευάζοντες τὰ κιβώτια των ἀπέρχονται τοῦ κοινισαλέου Ἀστεως. Οἱ ἀδελφοὶ Νομικοῦ καὶ ὁ γλύπτῃς Θωμόπουλος, οἱ ἐν τῇ ὁδοῦ Μητροπόλεως ἐγκαθιδρυμένοι, ἀφοῦ ἄνοιξαν μίαν διαρκῆ ἐκθεσὶν με ἔργα καὶ ἄλλων συναδέλφων των (Χατζῆ, Ξενοπούλου) καὶ με εἶδη πηλοπλαστικῆς καὶ πλαισίων Ἑλληνικῆς καὶ ξένου ρυθμοῦ, καὶ αἱ ἐλπίδες των ἔπεσαν ὡς φθινοπωρινὰ φύλλα, ἐσθῆκωσαν τὸν σταυρον τῆς καλλιτεχνίας καὶ διηυθύνθησαν εἰς περιοδείαν καλλιτεχνικὴν, ὅπως καὶ οἱ καλλιτέχναι τοῦ θεάτρου. Πρῶτος σταθμὸς τοῦ ταξιδίου των — ἴσως καὶ ὁ μόνος — εἶναι ἡ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας ἢ γῆ τῶν Φαραῶ, τῶν Ἀραβῶν καὶ τοῦ χρυσοῦ. Ἄς ἐλπίσωμεν — τὸ εὐχόμεθα ἐγκαρδίως — ὅτι εἰς Αἴγυπτον θά ἐκτιμηθῆι περισσότερο ἢ μικρά, ἀλλ' ἐνδιαφέρουσα αὐτὴ ἐκθεσις.

Ἡ Ὄφφημπαχ καὶ ὁ Κολοκωτρώνης. — Ἴππος νεοφορῶν. — Ὁ Φαβίριος καὶ ὁ Λαμαρτίνος εἰς τὸ Τελωνεῖον Πειραιῶς. — Ὁ Ἴωνας καὶ ὁ Δούρειος.

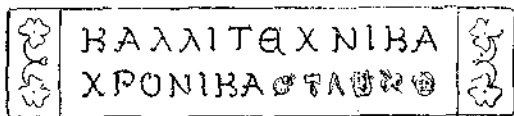
Ὁ Ὄφφημπαχ κρῖμα ποῦ δὲν παροῦσιν μετὰ τὰ Ἑλληνικὰ πράγματα. Δὲν θά ἐπρόφθανε νὰ γράφῃ ὁπρὸς τῆς. Μίαν ἂ χ θά ἴδωμεν τῆς κόλλιστα νὰ τιτλοφοροῦσιν ὁ Ἄνδριος τοῦ Κολοκωτρώνη, μία δὲ σκηνὴ θά ἦτο τὸ ἀκόλουθον ἱστορικώτατον ἐπεισόδιον. Ὅτε ὁ κ Σάχος, ἀγνωστὸν τὴν ὑπαρξίν τοῦ κ Καλλιμάχου, συνεσκεύαζε διὰ τὰς Ἀθήνας τὸ περιλάλητον ἀντίτυπον τοῦ

ἀνδριάντος, χάριν εὐκολίας, ἐποποθέτησε ἐντὸς τῆς κοιλίας τοῦ χαλκίνου ἵππου καὶ δύο μικρὰ γύψινα ἐκμαγεία, τοῦ Φαβίριου καὶ τοῦ Λαμαρτίνου, ἅτινα τῷ εἶχον παραδοθῆναι διὰ νὰ τὰ ἐγχειρίσῃ εἰς τὴν ἱστορικὴν καὶ ἔθνομολογικὴν Ἐταιρείαν. Ἀλλὰ μετὰ τὰς διαφόρους φάσεις ἃς ἐλάβεν ἡ ἀναστήλωσις, ὁ ἀνδριάνς δὲν ἐξετελωνίσθη, ἀπὸ μινῶν παρερριμένους, συνεπῶς τὰ δύο ἀγαθὰ ἐμείναν φυλακισμένα ὡς Ἴωνάδες, ἐν τῇ κοιλίᾳ τοῦ ἵππου τοῦ Σάχου. Ὅστις κατέστη ἀληθῆς Δούρειος Ἴππος. Οὕτω ἐνῶ ὁ Λαμαρτίνος καὶ ὁ Κολοκωτρώνης ζῆν εἶχαν καμμίαν σχέσιν, ἐταύτιζαν μετὰ θάνατον τὴν δόξαν των εἰς τὰ ὑγρά ὑπόγεια τοῦ τελωνειακοῦ παραπήγματος τοῦ Πειραιῶς καὶ ἐπὶ τέλους θά ἴδουν τὸ φῶς τῆς Ἑλλάδος, ὑπερ ἢς τῶσφ συμπαιθεῖς ἐδείχθησαν οἱ Γάλλοι φιλέλληνας. Καὶ ἦτο καιρὸς πλέον νὰ γείνη ὁ τοκετὸς τοῦ ἵππου διὰ νὰ δοθοῦν καὶ εἰς τὴν ἱστορικὴν Ἐταιρείαν οἱ ἀθάδοι κατάδοκοι.

Ἡ ἰδιοκτησία τοῦ πνεύματος. — Εἰς β'. ἀνάγνωσιν. — Τὸ Κράτος εἰς τὸν Καρκίνον.

Ἡ πνευματικὴ ἰδιοκτησία καὶ πάλιν ἐπανέρχεται εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν δυστυχῶς ὄχι τῆς Βουλῆς, ἥτις τὸ ἐψηφίσεν εἰς τὴν β'. ἀνάγνωσιν πρὸ ἐτῶν. Τώρα πρόκειται νὰ τὸ ψηφίσῃ εἰς α'. Ἡ καρκινωδὴ κατὰστασις ἥτις χαρακτηρίζει ὅλον τὸ Κράτος δὲν ἦτο δυνατὸν ἢ νὰ ἐκπροσωπηθῆ καὶ εἰς τὸ πολυπλήθες ζήτημα τῆς πνευματικῆς ἰδιοκτησίας, ὑπερ ἢς ὁ γράφων πλειστάκις ἠγωνίσθη. Νὰ καταδείξῃ τις τὴν ἐπιεικουσάν ἀνάγκην ἐνὸς τοιοῦτου νομοθετήματος εἶναι περιττὸν. τὸ μόνον τὸ ὅποιον ἔχομεν νὰ κάμωμεν εἶναι νὰ εὐχνηθῶμεν εἰς τὸ νομοσχέδιον νὰ διέλθῃ ὅλον τὸν Ρουδίκωνα τῆς Ἑλθν ἀντιπροσωπείας, τὸν ὅποιον καὶ ἄλλοτε ἀπέπειράθη νὰ διαδῆ. Γένοιτο!.

ΔΑΦΝΙΣ

- Ἄνδριος εἰς τὸν Ναπολέοντα.
Τὸ Ἀμερικανικὸν ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν ἀπεφάσισε νὰ ἐγείρῃ ἀνδριάντα εἰς τὸν Ναπολέοντα, παραπλευρῶς τῷ ἀνδριάντι Φρειδερίκου τοῦ Μεγάλου, ὃν ἐδώρησαν ὁ Αὐτοκράτωρ Γολλιάδης Β' πρὸς τὰς ἠνωμένας Πολιτείας.
Ἐκθ' οἰς ἐν Αἰέγγη.
Ἐν Αἰέγγη τοῦ Βελγίου ἠνοίξε τῇ 9 Μαρτίου ἐκθεσις τῶν ἔργων τοῦ Frans Joris, τοῦ ὁποῦ δύο ἀγαθὰ, τὴν «Παιδικὴν ἀπόλασιν» καὶ τὸν «Συρανὸν δὲ Μπερζερὰκ» ἐδημοσίευσεν ἡ «Πίνακθῆκη»,

ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐκθέσεως τῶν εἰρημένων ἔργων ἐν τῇ Διεθνῇ Ἐκθέσει Ἀθηνῶν. Ἐπίσης ἐν Αἰέγγη προσεχωρῶς θά ἐκθέσῃ ἔργα τῆς ἡ καλλιτέχνις δεσποινίς Ἐλεονώρα Μαρτίνος, ἥτις καὶ αὐτὴ εἶχε συμμετάσχει εἰς τὴν Ἀθηναϊκὴν Ἐκθεσιν.

Ζωγράφος ἐν πολέμῳ.
Ὁ διάσημος Ρῶσος ζωγράφος Βερετσάγιν' εἰδικὸς διὰ τὰς ἀπεικονίσεις μαχῶν, μετέβη εἰς τὸ θέατρον τοῦ πολέμου ὅπως ἀπεικονίσῃ σειρὰν ἐπεισοδίων τοῦ πολέμου.

Ἐν ἀπόκλιμα.
Τὸ Μουσεῖον τοῦ Λούβρου ἠγόρασεν τὸ ἀρχαιότερον ἐπιγραφικὸν μνημεῖον. Τὸ μνημεῖον τοῦτο ἐκ λίθου, ὕψους 1,45 φέρει ἐγγεγραμμένον ἱερακὰ ἐπὶ ἀντικειμένου ἐρωδιόζοντος με κιβωτίδιον τὸ ἑποῖον ἐμπεριέχει ἓνα ὄφιν. Πρὸς τὰ κάτω φαίνεται ἡ θύρα ἐνὸς πύργου. Ὑπολογίζεται ὁ λίθος οὗτος 8,000 ἐτῶν. Ἀναγινώσεται καθαρώς τὸ ὄνομα τοῦ βασιλέως Διε, βασιλέως τοῦ ὄφρου, ἀνήκοντος εἰς τὴν πρώτην αἰγυπτιακὴν δυναστείαν, περὶ τῆς ὁποίας ὀλίγιστα γνωρίζομεν. Εὐρέθη πρὸ ὀκτῶ ἐτῶν εἰς τὴν Ἄβυδον.

Θάνατος καθηγητοῦ.
Ἀπέβιασεν ἐν Ρώμῃ ἐν ἡλικίᾳ 46 ἐτῶν, ὁ ἴταλός ἀρχαιολόγος καθηγητῆς Βικέντιος Βενβενυτὶ ὁ διευθύνων τὰς ἐν Ρώμῃ ἀνασκευὰς τῆς Ρωμαϊκῆς Ἀγορᾶς. Ὑπήρξε καθηγητῆς εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν Ὑραίων Τεχνῶν τῆς Περούβιας καὶ μέλος διαφόρων Ἀκαδημιῶν. Πολλὰ εἶναι τὰ κατὰ ἔργα του. Εἰς αὐτὸν ὀφείλεται ὁ κατάλογος τῶν μνημείων τῆς Umbria.

Ἀνασκευὰς ἐν Βαβυλώνι.
Ἡ Ὑψηλὴ Πύλη ἐχορήγησε ἄδειαν εἰς τὸν Γερμανὸν ἀρχαιολόγον κ. Γολδβάρκ, ὅπως ἐνεργήσῃ ἀρχαιολογικὰς ἀνασκευὰς παρὰ τὴν Βαβυλώνα. Ὁ ἀρχαιολόγος οὗτος ἐνήργησεν καὶ ἄλλοτε ἀνασκευὰς εἰς τὴν Βαβυλώνα, ἀνεκαλύφθησαν δὲ τότε διάφορα ἀρχαιολογικὰ κειμήλια μεγάλης ἀξίας.

Τιμὴ εἰς Ἑλληνα ζωγράφον.
Ὁ ἐν Μαγχεστρίτῃ ἐγκατεστημένος ζωγράφος ἐκ Κη)πόλεως κ. Κωνσταντῖνος Προκοπίδης διωρισθὴ ὑπὸ τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως καθηγητῆς τῆς ζωγραφικῆς ἐν τῇ Καλλιτεχνικῇ σχολῇ τῆς Μαγχεστρίτας. Ὁ κ. Προκοπίδης, μόλις τεσσαρακονταετής, διακρίνεται διὰ τὰ ἔργα του, ὧν τινὰ ἐτιμήθησαν ἀναρτηθέντα εἰς τὸ ἐν Λονδίῳ μουσεῖον South Kensington. Ἐν τῇ παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τῶν Παρισίων ἔσχε διπλομα τιμῆς.

Ἐν ἔργον τοῦ Ραφαήλ.
Ὡς γνωστὸν, τὸ Λούβρον κείνηται ἐν τῶν θυμασιωτέρων ἔργων τοῦ Ραφαήλ, τὴν «Ὑραίων κηπουρὸν». Ἡ γνησιότης τοῦ ἔργου τούτου ἠμφισβητήθη παρὰ τοῦ Μαρτι, ἰσχυρίζομένου ὅτι τὸ ἀληθές ἔργον τοῦ καλλιτέχνου κείνηται οὗτος. Ὁ ἐπίτιμος διευθυντῆς τοῦ Λούβρου κ. Κέμπφεν δι' ὀπομνήματός του πρὸς τὸν Γάλλον ὑπουργὸν τῆς Παιδείας, ἐπέθετο τὴν ἀδυνατικότητα τοῦ ἔργου, ὅπερ κατέχει τὸ Λούβρον. Ἡ εἰκὼν αὕτη ἠγοράσθη ὑπὸ Φραγκίσκου τοῦ Α'. Ἐκτοτε δὲ διετέλει κτήμα ἔθνικόν' πλείστα ὅμως ὑπάρχον κληρὰ καὶ νεώτε α ἀντίγραφα αὐτῆς.

Ὁ κ. Ροῦλός.
Ὁ ἐν Λονδίῳ διεκόμενος κ. Ροῦλός ἐγένετο δεκτὸς εἰς τὸν αὐτόθι «Καλλιτεχνικὸν σύνδεσμον», προσφωνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἄλμα Ταόύμα.

Θάνατος ἀρχαιολόγου.
Ἀπέθανεν ὁ διάσημος Ἀγγλὸς ἀρχαιολόγος καὶ ἐπιμελητῆς τῶν ἑλληνικῶν καὶ ρωμαϊκῶν ἀρχαιοτήτων εἰς τὸ Βρετανικὸν Μουσεῖον Ἀλέξανδρος Στιούαρτ Μούρραυ. Τὸ τελευταῖον ἔργον τοῦ Μούρραυ ἦτο ἔξοχον συγγραμμά «Περὶ τῶν γλυπτῶν τοῦ Παρθενώους».

Μία τοιχογραφία.
Ὁ καλλιτέχνης κ. Δ. Γεωργανθᾶς ἐπεράτωσε μεγάλην τοιχογραφίαν ἐν τῷ τρούλλῳ τοῦ ἐν Πειραιεὶ ναοῦ τοῦ Ἁγ. Κωνσταντίνου, παριστώσων τὸν Χριστὸν κρατοῦντα τὸ Εὐαγγέλιον. Διὰ τὴν ἀγιογραφίαν ταύτην ὁ καλλιτέχνης ἔλαβε 12,000 δρ.

Ἀνταλλαγὰι ἀρχαιοτήτων.
Ἀρχαιοτήτες τινὲς διπλαί τῶν Δελφῶν πρόκειται ν' ἀνταλλαγῶν πρὸς ἄλλας τοιαύτας τοῦ ἐν Παρισίῳ μουσεῖου τοῦ Λούβρου. Πρὸς τοῦτο κατηγήτισθη ὑπὸ τοῦ κ. Καββαδίου πίναξ, ὅστις ἐστάλη εἰς Παρισίους.

Ἐδρήματα ἐν Ρώμῃ.
Ἐν Ρώμῃ, ἐνῶ ἀπεκαλύπτετο ὑπὸ τοῦ ἀρχαιολόγου Μπόνι ὁ εὐρεθεὶς θεμέλιος λίθος τοῦ μεγάλου βίβρου τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Ἀρμετιανοῦ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἀγορᾷ, ἀνευρέθη κάτωθεν αὐτοῦ τετραγώνον δάμα, ἐντὸς τοῦ ὁποῦ ὑπήρχον 5 ἀμφορεῖς καλῶς διατηρούμενοι. Εἰς τούτων, μέγας σφαιροειδὴς ἐξ ὀπτιῆς γῆς εὐρέθη ὄρθος ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἄλλων, οἱ ὁποῖοι ἐκείνοι πρὸς δ' οὐράς. Ἐκ τῆς θέσεως ταύτης συμπεραίνεται ὅτι θά ἐποποθέτηθησαν ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ ἐορτάσαντος τὴν ἐγκαθ.δρυτίν τοῦ μνημείου ἐκείνου, δηλονότι ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος. Εἰς τῶν ἀμφορέων τούτων φέρει ἐγγεγραμμένην σειρὰν ἀστέρων, ἕτερος δὲ ὁμοιάζει μετὰ δοχεῖα τοῦ ὄφρου π. γ. αἰῶνος. Οἱ ἀμφορεῖς ἐνδιαφέρουσι πολλὸ ὡς ἀθηνεϊκὰ δειγμάτων τῆς ἐγκαθιδρύσεως τοῦ πρώτου αἰῶνος τῆς Αὐτοκρατορίας. Δύο ἐξ αὐτῶν εἶναι ἐρυθροῦ χρώματος.

Εἰκὼν τοῦ Πάπα.
Ὁ Πάπας ἐκάλεσε τὸν Γάλλον ζωγράφον Γαβριήλ Φερριέ, ἵνα τοῦ κάμῃ τὴν εἰκιογραφίαν. Ὁ Φερριέ εἶναι καθηγητῆς ἐν τῇ καλλιτεχνικῇ σχολῇ τῶν Παρισίων, πρὸ τινος διορισθεὶς εἰς τὴν θέσιν τοῦ Ζερώμ.

Ὁ ἀνδριάνς Ἀλεξάνδρου τοῦ Β'.
Τὸ ἐν Ρώμῃ χαλκοκτύτηριον Νέλλι ἐπεράτωσε τὸ μνημεῖον τοῦ Ἰσάρου Ἀλεξάνδρου τοῦ Β'. τὸ ὅποιον πρόκειται νὰ στηθῆι πανηγυρικῶς εἰς τὴν Σόφιαν, ἔνθα καὶ ἔφθασε. Ὁ ἀνδριάνς ἐστὸχίσε 300,000.

Διαλέξει.
Ἐν τῇ πρώτῃ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο συνεδριάσει τῆς Γαλλικῆς Ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς τῇ γενομένῃ πρὸ τίνος, ὁ κ. Ἰουάλλ ἐξέθηκε διὰ βραχέων τὰς ἐργασίας τῆς Σχολῆς κατὰ τὸ λήξαν ἔτος, διατρέψας ἰδίως περὶ τὰς ἀνασκευὰς τῶν Δελφῶν καὶ τῆς Δήλου.

ΠΙΝΑΚΟ ΘΗΚΗ

Ἀκροσθός δ κ. Ζαρδέ, ἐπίτροπος τῆς Σχολῆς, ὠμίλησε περὶ Δῆλου, ἰδίως περὶ τῆς ἐμπορικῆς σημασίας αὐτῆς. Ἐπέδειξε σχέδια διαφόρων οἰκοδομημάτων χρησιμευόντων εἰς τὸ ἐμπόριον. Εἶτα δ κ. Ὁμόλλ ὠμίλησε περὶ τῶν ἀρχαίων ἀγγείων μετὰ παραστάσεων τῆς ἐκτῆς καὶ ἐβδόμης ἑκατονταετηρίδος π. Χ., εὐρεθέντων ἐν Δελφοῖς. Ταῦτα παρέβαλε πρὸς ὅμοια ἀγγεία, εὐρεθέντα ἐν Φοινίκῃ, ἐν Αἰγύπτῳ, ἐν Ἀσσυρίᾳ καὶ ἀλλαγοῦ. Ἐκ τῶν ἐν αὐτοῖς παραστάσεων συνεπέρανεν ὅτι ταῦτα προέρχονται ἐκ Φοινίκης ἢ μάλλον ἐκ Κύπρου. Ἐν ἑτέρᾳ συνεδρίᾳ ὠμίλησεν δ κ. Μπιζάρ περὶ τῶν ἀνασκαφῶν τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος παρὰ τὸ Πτώον, καὶ δ κ. Ὁμόλλ περὶ τῆς ἀναστηλώσεως τοῦ ἐν Δελφοῖς Θησαυροῦ τῶν Ἀθηναίων.

Ἐν τῇ Γερμανικῇ σχολῇ ὠμίλησαν δ κ. Δαίρπελδ περὶ τοῦ ἀρχικοῦ σχεδίου τοῦ Ἐρεχθείου ἀποδείξας εὐφρέστατα ἀρχιτεκτονικῶς ὅτι τὸ σωζόμενον Ἐρεχθεῖον εἶχε καὶ συνέχειαν, καὶ δ κ. Σ. Λάμπρος περὶ νεοελληνικοῦ χειρογράφου ἀναφέροντος περὶ τῶν ἀρχαιοτήτων τῆς Κυζίκου.

Ἐν τῇ Ἀγγλικῇ σχολῇ ὠμίλησαν δ κ. Φόρστερ περὶ Λακωνικῶν ἀρχαιοτήτων καὶ δ κ. Βυζαντινὸς περὶ ἀναθηματικοῦ ἀναγλύφου εὐρεθέντος ἐν Ἀθήναις.

★ Ὁ ἀνδριάς τοῦ Κολοκοτρώνη.

Ἀναστήλονται ὀλονέν ὁ ἀνδριάς τοῦ Κολοκοτρώνη. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας περατοῦται ἡ ἐργασία καὶ τῇ 23 Ἀπριλίου γενήσονται τὰ ἀποκαλυπτήρια.

★ Ἀρχαῖα νομίσματα

Ἐν Σπάρτῃ, ἀνεγειρομένης οἰκίας τινός, ἀνευρέθησαν διάφορα ἀρχαῖα νομίσματα ἰκανῆς ἀξίας. Θὰ κατατεθῶσιν εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις νομισματικὸν Μουσεῖον.

★ Ἱστορία τῆς Ἑλλ. Τέχνης

Ἠρξάτο τῶν παραδόσεων του ἐν τῷ ἰθν. Πανεπιστημῷ δι' εἰσηγητηρίου λόγου περὶ τῆς Ἱστορίας τῆς Ἑλλῆν. Τέχνης ὁ καθηγητῆς κ. Καββάδης.

★ Μνημεῖον εἰς τὸν Μπέκ

Ἐν Παρισίαις εἰς τὸν κήπον τοῦ Λεξεμβούργου θ' ἀνεγερθῆ πρότομη εἰς τὸν δραματικὸν συγγραφέα Ἐρρίκον Μπέκ, δι' ἐράνων τῶν θαυμαστῶν του.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

Dr. E. Vichenhagen. Manuel de l'histoire des Beaux-Arts. Architecture, sculpture, peinture. Εὐλημμένον ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ. Μετὰ 265 εἰκόνων.

M Collignon et L. Couve. Catalogue des vases peints du Musée national d'Athènes. Ἐκδόσις τῆς ἐν Ἀθήναις Γαλλικῆς ἀρχαιολογικῆς σχολῆς. Μετὰ 52 πινάκων Φρ. 25.

C. Blanc. L'Architecture. Παρίσιαι.

E. Bertaux. L'Art dans l'Italie méridionale. Μετὰ 402 εἰκόνων.

E. Bayard. La prudence dans l'art et de la vie. Avec 32 études académiques. Préface Bouguereau. Παρίσιαι Φρ. 3,59.

A. Choisy L'Art de bâtir chez les Egyptiens. Μετὰ 166 εἰκόνων. 20 φρ.

C. Enlart Manuel d'archéologie Française. Tome II. Architecture civile et militaire Μετὰ 292 εἰκόνων.

J Guiffrey La Vie et la Vierge. Monographie sur les tapisseries de la cathedrale de Strasbourg.

Léonard de Vinci.— Les Huits parties de la peinture. Μετάφρασις εἰς τὴν γαλλικὴν, ἐπὶ Ch. Ravaissou - Mollien. Μετὰ 350 εἰκόνων.

A. Sambon. Recueil générale des monnaies antiques de l'Italie. L' Etrurie.

Guido Menasci. L'Arte Italiana.

Giornale d'Arte. Δημοσιεύει τὸ Τάγμα τοῦ Γύζη, μίαν μελέτην περὶ Κριτικῆς καὶ Αἰσθητικῆς ἐπὶ L. Pastine κτλ.

M. Morasso. La vita moderna nell' arte.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑ

“ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ.”

ΟΙ ΟΡΟΙ

Ἡ «Πινακοθήκη» προκηρύσσει διαγώνισμα πρὸς συγγραφήν διηγήματος.

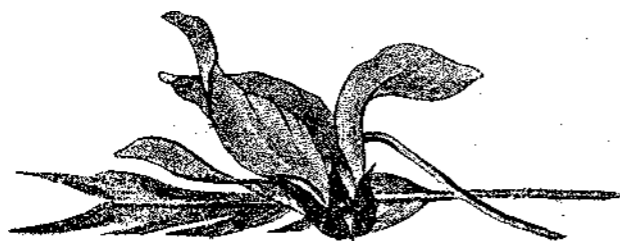
Τὸ διήγημα πρέπει νὰ εἶνε σύντομον, τὸ πολὺ μὲν οὐκ ἔστω ἀπὸ τῶν σιηλῶν «Πινακοθήκης».

Ἦ: πρὸς τὴν γλῶσσαν καὶ τὸ θέμα, πλήρης ἐλευθερία.

Θὰ συνοδεύηται ἐπὶ κλειστοῦ φακέλλου περιέχοντος τὸ ἀληθὲς ὄνομα τοῦ συγγραφέως, ἔξωθεν δὲ ρητὸν τι ἀναγραφόμενον καὶ ἐν τῷ χειρογράφῳ.

Προθεσμία ἀποστολῆς μέχρι τῆς 10 Μαΐου ἔ. ε.

Ἐπαθλον, ἀναμνηστικὸν καλλιτεχνικὸν δῶρον.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΜΑΣ

ΔΩΡΑ

Οἱ ἐγγραφομένοι νέοι συνδρομηταὶ τῆς «Πινακοθήκης», διὰ τὸ

τέταρτον ἔτος

τὸ ἀρξάμενον ἀπὸ 1ης Μαρτίου ἔ. ἔ. καὶ πληρῶνόντες ἑτησίον συνδρομὴν, λαμβάνουν εὐθὺς ἅμα τῇ καταβολῇ αὐτῆς τὰ ἑξῆς:

ΔΩΡΕΑΝ

1ον Τὸ «Μανώλεϊον», ἢ τοὺς «Δύο πόρους», (Δράμας).

2ον Τὰς «Ἐντυπώσεις τῆς ζωῆς», ἢ τὰς «Φωτοσκιάσεις», ἢ τὰς «Σατύρας», (Διηγήματα).

3ον Τὸ «Κουφὸ σχολεῖο», ἢ τὸ Πάροχα ἐν Ἑλλάδι, ἢ τὴν «Μικρὰν Ἐπαίτα», (Φωτοτυπία).

4ον Τὴν ἐκδοθησομένην προσεχῶς μεγάλην Φωτοτυπίαν τοῦ ἔτους 1904.

Ἐπίσης λαμβάνουν, ἐὰν θέλουν, μὲ ἔκπτωση

1ον Τὸ Ἡμερολόγιον Σκόκου τοῦ ἔτους 1904 δρ. 4 (ἀντὶ 5)

2ον Τὴν σατιρικὴν ἑβδομαδιαίαν ἐφημερίδα «Σφύραν», δρ. 4 (ἀντὶ 5).

3ον Τὴν «Ἐπετηρίδα τῶν Φιλοτέχνων», δρ. 1 (ἀντὶ δρ. 3).

Οἱ ἐκ τῶν παλαιῶν συνδρομητῶν τῆς «Πινακοθήκης», ἀνατιόνοντες ἀπὸ σήμερον τὴν συνδρομὴν των, οἱ δὲ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἑξωτερικῷ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν ἐν Ἀθήναις Διεύθυνσιν τῆς «Πινακοθήκης», δι' ἐπιταγῆς τραπεζικῆς ἢ ταχυδρομικῆς λαμβάνουν ἐλευθέραν ταχυδρομικῶν τελῶν τὴν

“ΔΙΩΡΑΝ,”

ΜΕΓΑΛΗΝ ΦΩΤΟΤΥΠΙΑΝ

χρωματιστὴν, ἐπιτάκτιον ἐδιαφέροντος.

Πρὸς τοῦτοις δέ, πάσας τὰς ἐκδόσεις τῆς «Πινακοθήκης», βιβλία καὶ εἰκόνας, εἰς τὸ ἥμισυ τῆς τιμῆς.

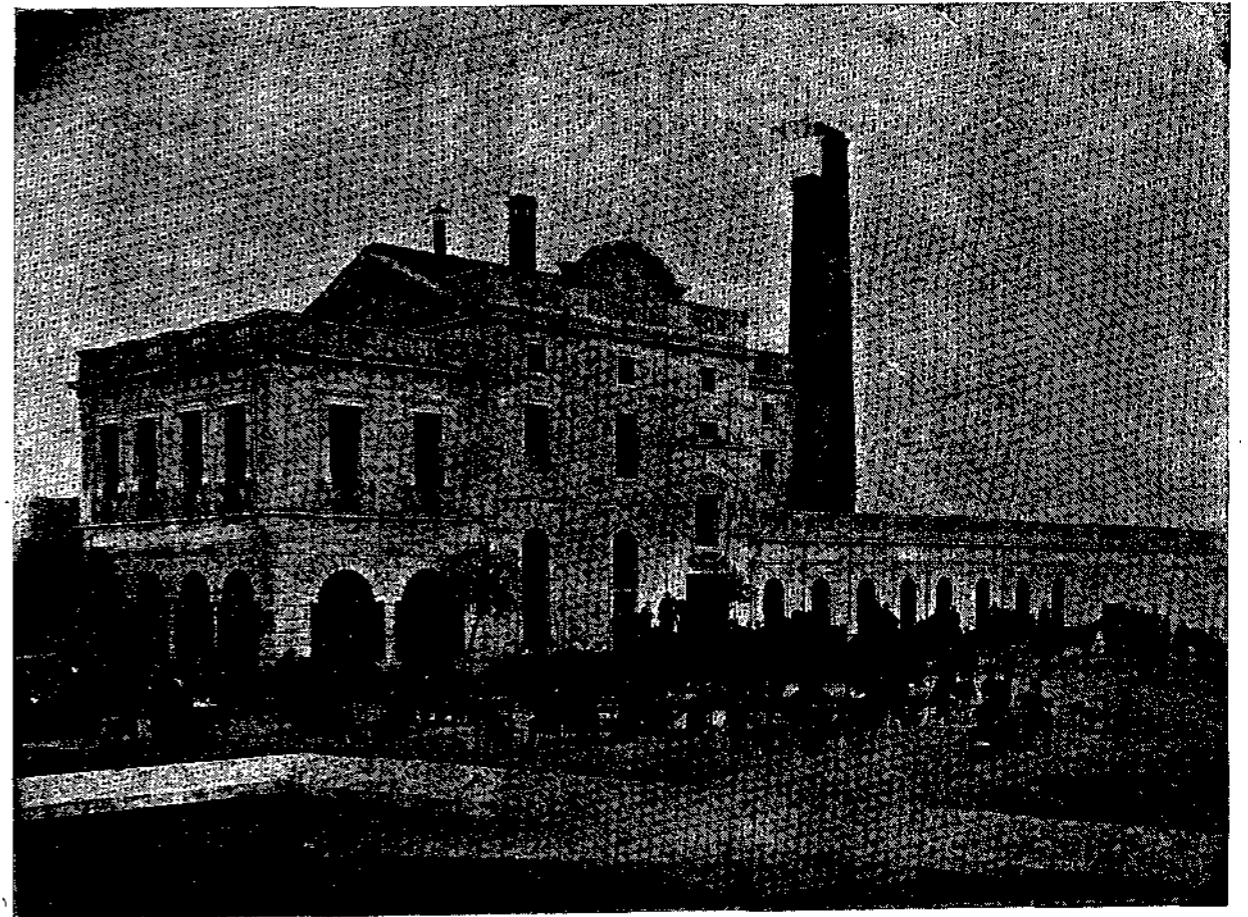
Τὰ ταχυδρομικὰ εἰς βάρος μας.

“ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ,”

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΘΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ὅργανον τῆς ἑνωμένου Ἐταιρίας Ἐν τῷ «Ἑλληνισμῷ» ἐκ πέντε τυπογραφικῶν φύλλον ἀντικειμένῳ, μελετῶνται εἰδικῶς ἅπαντα τὰ ἐθνικὰ καὶ ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα τὰ ἀπασχολούντα τὸ ἡμέτερον ἔθνος.

Γραφεῖα δόδ: Σοφοκλέους 12
Συνδρομὴ ἑτησίᾳ φρ. 8

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΖΥΘΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΦΙΞ

ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ 29 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1904

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΝ.

	Δρ.	
Ταμείον	»	
» εις μεταλλικόν	»	
» τραπεζικά γραμμάτια Ἴονικῆς Τραπεζῆς	»	
» κεραταικά » » διδραχμα καὶ μονόδραχμα	»	
Ἐξωτερ. ἁπομεινόμενα	»	
» Ἀντίτιμον μεταλλικὸν εἰς τὸ ἔξωτερικόν	»	
» Ἡρατῶν ἐκδοθέντων Ἐθνικῶν δανείων εἰς χρυσόν Ἑλληνικῶν Σιδηροδ. 4 1/2 τοῦ 1902	»	
Δάνειον πρὸς τὴν Ἑλλην. Κυβερν. ἐπ' ἀναγκ. κυκλ. τραπ. γραμμ.	»	
Δάνειον πρὸς τὴν Ἑλληνικ. Κυβερνησὶν διδραχμ. καὶ μονόδραχμ.	»	
Ὁμολογ. Ἐθν. δανείων	»	
» Εἰς χρυσόν δρ. 23,767,036.80	»	
» τραπεζ. » 29,138,625.—	»	
Προξοφλήσεις.	»	
Καθυστερήσεις προξοφλήσεων	»	
Δάνεια καὶ ἀνοικτ. λογ. ἐπὶ ἐνεργῶν χρηματογρόφων	»	
Δάνεια ἐπ' ἐνεργῶν ἐμπορευμάτων	»	
Δάνειον πρὸς τὴν Σταθιδ. Τράπ. ἐπ' ἔγγυθσι τοῦ Κράτους	»	
Δάνεια καὶ ἀνοικτοὶ λογαριασμοὶ ἐπὶ διαθήκῃ	»	
Δάνεια εἰς δήμους, λιμένας καὶ λοιπὰ νομικὰ πρόσωπα	»	
Χορηγήσεις εἰς γεωργικημάτων	»	
Καθυστερήσεις χορηγήσεων εἰς γεωργικημάτων καὶ γραμματίων Προνομιοῦχον Τραπεζῆς Ἡπειροθεσσαλίας	»	
Μετοχαὶ εἰς ἐγχωρίους Ἑταιρίας	»	
Συμμετοχὴ εἰς Τραπεζῶν Κρήτης	»	
Τοκομείδια ἐν γένει	»	
Καταστήματα Τραπεζῆς καὶ κτήματα ἐξ ἀναγκαστικῶν ἐκποιήσεων	»	
Ἀπαιτήσεις ἐπιφορεῖς	»	
Ἐξόδα ἐγκυβερνητικῆς (ἰδίως δαπάνη κατασκ. τραπεζ. γραμμ.)	»	
Διάφοροι λογαριασμοὶ	»	
Λογαριασμοὶ τρίτων ἐν τῷ ἔξωτερικῷ	»	
Υπηρεσία Ἐθνικῶν δανείων εἰς χρυσόν	»	
Λογισμ. ἔξαρχο. οὐμμετ. Κυβερν. εἰς κέρδη ἐκ τραπεζ. γραμμ.	»	
Ἐξαγορά προνομίου Προνομιοῦχον Τραπεζῆς Ἡπειροθεσσαλίας	»	
Προμήθεια τροφῆς λαχειοφόρου δανείων εἰς τραπεζικά γραμμάτια	»	
Διάφορα	»	

Τὸ ὅλον δραχμαὶ

29 Φεβρουαρίου 1904	31 Ἰανουαρίου 1904
1,484,152.43	1,397,279.35
197,700.—	227,605.—
3,517,497.—	3,469,109.—
16,723,660.44	16,575,257.98
4,001,366.93	4,011,366.93
68,778,575.42	68,778,575.42
12,750,000.—	12,750,000.—
52,905,661.80	53,183,161.80
19,291,001.34	19,249,831.34
2,905,438.80	2,941,551.20
12,144,570.05	12,681,819.66
1,364,878.—	1,562,091.15
5,166,191.49	4,843,323.24
50,550,789.92	50,600,785.64
41,912,504.01	41,947,812.26
10,430,117.10	9,330,926.95
4,282,597.04	4,558,562.09
4,260,314.75	4,060,202.25
1,500,000.—	1,500,000.—
12,332.12	179,623.37
8,299,735.27	8,327,082.07
2,792,833.90	2,739,842.47
1,614,666.90	1,643,130.45
888,003.12	661,206.85
2,129,624.91	1,424,723.89
	46,632.45
1,863,680.—	1,863,680.—
1,440,000.—	1,440,000.—
600,000.—	600,000.—
337,378.1	190,252.48
334,805,223.52	332,770,468.91

ΠΑΘΗΤΙΚΟΝ

Μετοχικὸν Κεφάλαιον	Δρ.	
Ἀποθεματικὰ κεφάλαια	»	
Τραπεζικὰ γραμμάτια ἐν κυκλοφορίᾳ	»	
I. διὰ ἴσμεν τῆς Κυβερνήσεως Δραχ. 68,778,575.42	»	
II. » Τραπεζῆς 56,506,007.73	»	
Κεραται. γραμμάτια διδραχμα καὶ μονόδραχμα	»	
Καταθέσεις ἀνεν τόκων εἰς μεταλλία	»	
Καταθέσεις ἀνεν τόκων	»	
Ἐπιταγαὶ πληρωτέαι.	»	
Μερίσματα πληρωτέα	»	
Καταθέσεις Δημοσίων διὰ χορηγ. δαν. κατὰ τὸν ΒΦΜ Νόμον	»	
Διενδ. Οἰκ. Ἐπ. ἴσμεν κατ. ἐκ	»	
δημοσίων ἐπιτεγνῶν προσόδων	»	
» Εἰς χρυσόν 86,541.63	»	
» τραπεζ. » 4,215,438.16	»	
Υπηρεσία Ἐθνικῶν δανείων εἰς χρυσόν	»	
» (τραπεζικὰ γραμμάτια)	»	
Καταθέσεις Δημοσίων εἰς χρυσόν	»	
» ἐπὶ τόκῳ εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια	»	
Ἐντ. καταθ. Δημ. εἰς χρυσ. διὰ τὴν κατασκ. Σ. Π-Δεμερλή-Συν	»	
» τραπεζ.	»	
Καταθέσεις Δημοσίων εἰς τραπεζ. γραμμ. κατὰ τὸν νόμον ΒΥΕ	»	
Καταθέσεις ἐπὶ τόκῳ	»	
Λαχειοφόρον δάνειον Τραπεζῆς	»	
Υπηρεσία λαχειοφόρου δανείων Τραπεζῆς	»	
Καταθέσεις Ταμιευτηρίων	»	
Λογαριασμοὶ τρίτων ἐν τῷ ἔξωτερικῷ	»	
Συμμετοχὴ Τραπ. Ἴονικῆς καὶ Ἀθηνῶν εἰς Δαν. Σταθ. Τραπ.	»	
Διάφορα	»	

Τὸ ὅλον δραχμαὶ

20,000,000.—	20,000,000.—
13,500,000.—	13,500,000.—
125,284,583.15	125,891,382.26
12,750,000.—	12,750,000.—
920,024.34	1,025,417.39
15,259,156.65	12,680,093.03
1,010,048.26	940,609.81
558,224.86	792,624.86
283,749.94	283,749.94
4,301,979.79	8,620,021.29
7,087.15	
438,830.85	605,125.40
131,087.53	79,611.17
5,319,481.26	1,107,383.79
4,001,366.93	4,001,366.93
2,947,808.54	2,947,808.54
5,474,276.55	5,471,180.55
66,948,710.67	66,833,032.62
47,047,770.—	47,047,770.—
1,449,276.—	1,904,782.—
3,511,368.23	3,503,872.14
2,505,970.19	1,657,293.50
1,154,442.61	1,085,405.67
334,805,223.52	332,770,468.91

Ἐν Ἀθήναις τῇ 6 Μαρτίου 1904

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Λογιστηρίου

Π. Α. ΚΟΥΤΣΑΛΕΞΗΣ